

จอห์น ไฟเฟอร์

คำนำโดย เดวิด แพลทท์

เสี่ยง เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ยอมเสียชีวิตดีกว่าเสียมันไปอย่างเปล่า ๆ

เสียง
เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

เสี่ยง เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ยอมเสียชีวิตดีกว่าเสียมันไปอย่างเปล่า ๆ

จอห์น ไพเพอร์

คำนำโดย เดวิด แพลทท์

เชียงใหม่ ประเทศไทย

www.GraceBannasan.com

เสียงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง eBOOK

Risk is Right eBOOK

© 2023 โดย เกษบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดย
ไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาอื่นๆ ที่รวมอยู่ใน
บทความและบทวิจารณ์สำคัญ
ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

เกษบรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 098-757-3257

gracebannasan@gmail.com;

hisbygrace@me.com

www.GraceBannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย Printed in Thailand.

พระคัมภีร์ทั้งหมดคัดลอกมาจากพระคัมภีร์ไทยฉบับมาตรฐาน THSV11 เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น
Unless otherwise indicated, all scriptures taken from the THSV11

จัดพิมพ์โดย เกษ บรรณสาร/Grace Bannasan

โครงการภายใต้มูลนิธิมหากษัตริย์ของแบ็บติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Risk is Right หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์
ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย Crossway © 2013 โดย จอห์น ไฟเฟอร์. สงวนลิขสิทธิ์

ผู้แปล: วลัยภา อรุโรทยานนท์ (Translator: Wanlapa Arurothayanon)

ตรวจสอบโดย: ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ (Editor: Chanasak Saeja)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ไฟเฟอร์, จอห์น

เสียงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง.- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหากษัตริย์ของแบ็บติสต์ในประเทศไทย, 2566.
57 หน้า.

1. ความเสี่ยง -- แรงศาสนา -- คริสต์ศาสนา. I. วลัยภา อรุโรทยานนท์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

238

ISBN (eBOOK) 978-616-94364-0-9

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, TaladYai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

สารบัญ

คำนำโดย เดวิด แพลทท์	7
1 ความหมายสูงสุดของชีวิต	13
2 ความเสี่ยงคืออะไร?	17
3 เรื่องราวการเสี่ยงในพันธสัญญาเดิม	25
4 การเสี่ยงครั้งใหญ่ในพันธสัญญาใหม่	31
5 เมื่อคนของพระเจ้ายอมเสี่ยงและเมื่อไม่ยอมเสี่ยง	37
6 เหตุผลของการเสี่ยงที่ถูกและผิด	41
7 เปดที่ยิ่งใหญ่และรากฐานของความเสี่ยง	45
8 อีกด้านหนึ่งของทุกๆ การเสี่ยงที่เต็มไปด้วยความเชื่อ: 53 ชัยชนะแห่งความรัก	

คำนำ

เดวิด แพลทท์

ถอยหรือเสี่ยง? ตลอดประวัติศาสตร์แห่งการทรงไถ่ ประชากรของพระเจ้าต้องเผชิญกับคำถามนี้เสมอมา ดังที่จอห์น ไฟเฟอร์ได้กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับการตัดสินใจที่ชาวอิสราเอลจะต้องเผชิญในวันสำคัญ ณ คาเดชบารเนีย ขณะที่พวกเขายืนอยู่ตรงเขตแผ่นดินแห่งพระสัญญาพร้อมกับคำมั่นของพระเจ้า แต่กระนั้นพวกเขายังไม่กล้าที่จะเสี่ยงบุกเข้าไป หากแต่ได้เลือกที่จะถอยแทนที่พวกเขาจะปักหลักชีวิตบนความสัตย์ซื่อของพระเจ้า แต่พวกเขากลับรู้สึกหดหู่ด้วยความหวาดกลัว ผลลัพธ์นั้นก็ยิ่งใหญ่มากด้วยว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนในช่วงอายุนั้นต้องเสียเวลา และวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร กระทั่งพวกเขาตายไปในที่สุด

พระมหาบัญชาที่ชัดเจน

ลองหมุนเวลาไปข้างหน้าเร็วๆ สักพันสองพันปี แล้วคุณจะพบว่ามีคนของพระเจ้ากำลังยืนอยู่ในช่วงเวลาอย่างเดียวกัน เราดำรงอยู่ในโลกที่พลเมืองครึ่งหนึ่ง ใช้ชีวิตประจำวันด้วยเงินน้อยกว่าสองเหรียญ (ประมาณ 70 บาท) และยังมีคนอีกนับล้านที่มีชีวิตอยู่อย่างยากจนข้นแค้น ความขัดสนทางกายภาพ ทำให้ความยากจนฝ่ายวิญญาณถูกมองข้ามไปเสีย ผู้คนนับล้านยังคงสาละวนอยู่กับการนมัสการพระเทียมเท็จ และประมาณการว่าผู้คนอีกสองพัน

ล้านคน ยังไม่เคยได้ยื่นข่าวประเสริฐเลย หมายความว่าคนเหล่านั้นมีโอกาสน้อยมากที่จะได้ยื่นเรื่องราวการสละชีพของพระคริสต์เพื่อความบาปของพวกเขาก่อนตาย ส่วนใหญ่แล้ว ผู้คนที่ข่าวประเสริฐยังเข้าไปไม่ถึงนั้น อาศัยอยู่ในดินแดนที่ข่าวประเสริฐเข้าถึงยาก เป็นดินแดนที่ถือว่าคริสเตียน คือศัตรูของพวกเขา—ดินแดนที่พี่น้องชายหญิงของเราถูกข่มเหง ถูกขังคุก หรือแม้แต่ถูกฆ่าตาย

แม้คริสตจักรต้องเผชิญกับความท้าทายที่ยิ่งใหญ่นี้ แต่พระมหาบัญชาของพระคริสต์นั้นชัดเจน: จงสร้างสาวกจากทุกประชาชาติ ใช้ชีวิตของคุณในการแพร่ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อพระสิริของพระองค์ จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก ในขณะที่คุณออกไป จงวางใจในสิทธิอำนาจอันอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้า และฟังพาทอาศัยการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า พร้อมประสพกับความชื่นชมยินดีที่ไม่มีอะไรจะเปรียบเทียบกับได้ของพระองค์

พระเยซูทรงคุ้มค่าพอ

ขณะที่ยืนอยู่ที่คาเฟ่บาร์เนียของเรา เราต่างก็มีตัวเลือกเหมือนกัน เราสามารถทิ้งโอกาสแล้วถอยกลับเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร แล้วดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างสะดวกสบาย ใช้ชีวิตง่ายๆ ทำงานหาเงิน ที่ทำให้รู้สึกมั่นคงปลอดภัยตามระบบสังคมที่โลกนี้มีให้ ซึ่งทำให้ชีวิตและบุคลิกภาพของเราถูกครอบงำด้วยวัฒนธรรมนิยมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องวัตถุ หรือการบริโภคต่างๆ เราสามารถยอมรับกับชีวิตฝ่ายวิญญาณในยุคปัจจุบันนี้และเลือกที่จะใช้ชีวิตแสวงหาความสุข ทรัพย์สินสมบัติ และทะเยอทะยานตามแบบชาวโลก—ด้วยความคิดที่ว่ามันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่คริสเตียนทั่วไปเขาก็ทำกัน

หรือเราจะตัดสินใจว่า พระเยซูคริสต์ทรงคุณค่ามากกว่าทุกสิ่ง
ที่กล่าวมานี้ เราสามารถตระหนักได้ว่า พระองค์ได้ทรงสร้างเรา
ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราสำหรับจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่
มากกว่าทุกสิ่งในโลกนี้จะสามารถให้เราได้ เราสามารถตายต่อ
ตนเอง ตายต่อความหวัง ตายต่อความฝัน ตายต่อความต้องการ
ตายต่อความสำคัญ และตายต่อแผนการทั้งสิ้นของเรา เราสามารถ
ทำสิ่งเหล่านี้ได้เพราะเราเชื่อว่าพระคริสต์และแผนงานของ
พระองค์นั้น จะนำมาซึ่งรางวัลที่ทำให้การเสี่ยงใด ๆ ของเรานั้น
คุ้มค่าอย่างยิ่ง

ขับเคลื่อนด้วยความยินดีในข่าวประเสริฐ

ในมัทธิว 13:44 พระเยซูว่า “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือน
ขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และ
เพราะความยินดี จึงไปขายทุกสิ่งที่เขาถืออยู่แล้วไปซื้อนานั้น”

ผมชอบเรื่องนี้มาก ลองนึกภาพว่าคุณกำลังเดินอยู่ในทุ่งนา
แล้วสะดุดเข้ากับขุมสมบัติที่มีมูลค่ามหาศาล มากกว่าทุกสิ่งที่คุณ
จะหาได้หรือได้มาในชีวิตนี้ มีมูลค่ามากกว่าทุกสิ่งที่คุณมีอยู่
ในตอนนี้อย่างไรก็ตามที่คุณจะมีในอนาคต คุณมองซ้าย มองขวา
แล้วสังเกตเห็นว่าไม่มีใครเห็นขุมสมบัติอันล้ำค่านี้ คุณจึงกลับซ่อน
ขุมสมบัตินั้นอีก แล้วเดินจากไปอย่างรวดเร็ว แสร้งทำเป็นว่าคุณ
ไม่ได้เห็นอะไรเลย แล้วก็รีบเข้าไปในเมือง เริ่มขายทรัพย์สินสมบัติ
ทั้งหมดที่คุณมีอยู่ เพื่อจะมีเงินมากพอที่จะซื้อนาผืนนั้น คนทั้งโลก
คงคิดว่าคุณต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ ๆ

เพื่อน ๆ และครอบครัวของคุณ ถามคุณว่า “คิดอะไรอยู่
บ้าหรือเปล่า?”

คุณตอบว่า “ผมกำลังจะซื้อที่นาผืนนั้น”

พวกเขาจึงมองคุณอย่างไม่เชื่อสายตา แล้วบอกว่า “ช่างโง่เขลา เสียจริง ๆ” แล้วถามต่อไปว่า “เหตุใดคุณจึงยอมทิ้งทุกอย่างที่มี เพื่อซื้อที่นาผืนนั้น?”

คุณจึงตอบว่า “ผมมีलगสังหรณ์นะ” แล้วคุณก็ยิ้มกับตนเอง และเดินจากไป คุณยิ้ม เพราะคุณรู้ว่าในท้ายที่สุดแล้ว การเสี่ยงใด ๆ ที่ทุกคนเข้าใจนั้น ไม่อาจเทียบได้กับรางวัลที่คุณจะได้รับเลย ดังนั้นด้วยความยินดีอย่างยิ่ง คุณจึงขายทุกสิ่งที่มีอยู่ เพราะอะไรนะหรือ? ก็เพราะว่าคุณได้พบสิ่งมีค่ามากพอที่จะเสียทุกอย่างที่คุณมีไปเสียอีก

นี่คือภาพของพระเยซูในข่าวประเสริฐ พระองค์เป็นคนที่หรือสิ่งที่คุ้มค่าต่อการเสียทุกอย่างเพื่อจะได้มา เมื่อเราเชื่ออย่างนี้จริง ๆ แล้ว การเสี่ยงทุกสิ่งที่เราเป็นหรือทุกอย่างที่เรามีอยู่เพื่อรู้จักและเชื่อฟังพระคริสต์นั้น ก็จะไม่ใช่เรื่องของการเสียสละอีกต่อไป แต่จะเป็นเพียงความเข้าใจโดยทั่วไปที่จะทิ้งความปรารถนา ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนาน ความมั่นคงปลอดภัยของโลกนี้เพื่อจะติดตามพระเยซูคริสต์ ไม่สำคัญว่าพระองค์จะนำไปที่ไหน หรือเราต้องสูญเสียอะไร ก็จะไม่ใช่เรื่องของการเสียสละหรือเป็นเรื่องโง่เขลาต่อไป อย่างที่ จิม เอลเลียต (มิชชันนารีอเมริกัน พร้อมกับเพื่อนอีกสี่คนถูกฆ่าตาย ขณะไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชนพื้นเมืองในประเทศเอกวาดอร์ ในวันที่ 8 มกราคม 1956 ขณะมีอายุเพียง 28 ปี เท่านั้น—ผู้แปล) ได้กล่าวไว้ว่า “คนที่ยอมทิ้งสิ่งซึ่งเขาเองไม่สามารถรักษาไว้ได้ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เขาจะไม่มีวันสูญเสียไปนั้น ไม่ใช่คนโง่เขลาเลย”

ไร้ความกลัวเมื่อเผชิญกับความเสียง

ผมสรรเสริญพระเจ้าสำหรับ จอห์น ไพเพอร์ ที่ได้ชี้แนะแนวทาง และแสดงถึงสิทธิอำนาจสูงสุดของพระคริสต์ให้ผมได้เห็นนับครั้งไม่ถ้วน ตอนนั้นผมยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอยู่ เมื่อผมได้ยินคำเทศนาหัวข้อ “พระคริสต์ได้ตายเพื่อพระเจ้า” ของท่านเป็นครั้งแรก ผมถูกสะกดด้วยทัศนะเรื่องความเป็นศูนย์กลางของพระเจ้าในพระคัมภีร์ ซึ่งทำให้ผมเริ่มตระหนักทางเนื้อหนังได้ว่า เหตุผลสำคัญที่สุดของการดำรงอยู่ของตัวผมเองนั้น คือ การยกย่องสรรเสริญพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น ผมเริ่มตระหนักได้ว่า แท้จริงแล้ว ความยินดีที่สุดในชีวิตของผมนั้น พบได้ในพระเกียรติสิริอันรุ่งโรจน์ที่สุดของพระเจ้า และชัดเจนว่า พระคริสต์ทรงเป็นขุมทรัพย์ที่คุ้มค่าต่อการยอมทิ้งทุกอย่างเพื่อจะได้พระองค์ นี่คือใจความสำคัญอย่างหนึ่ง (หรืออาจเป็นใจความสำคัญเดียว) ของพระคัมภีร์ และเป็นความจริงโดดเด่นความจริงเดียวที่แผ่ซ่านไปในพันธกิจของ จอห์น ไพเพอร์ ซึ่งนี่เป็นเหตุผลว่าทำไมหนังสือที่เกี่ยวกับความเสี่ยงของท่านเล่มนี้จึงดูสมเหตุสมผลอย่างยิ่ง

ผมอธิษฐานขอพระเจ้าทรงใช้หนังสือเล่มนี้รวมทั้งกับสิ่งอื่น ๆ เพื่อสร้างกองทัพศิษยาภิบาล มิชชันนารี ผู้นำคริสตจักรและสมาชิกคริสตจักร คนที่ปราศจากความกลัวเมื่อเผชิญกับความเสียง เพราะพวกเขาต่างตระหนักดีว่าในพระคริสต์นั้น แม้การตายก็ได้กำไร เมื่อเทียบพระสิริอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้าที่มีอยู่เหนือเรากับความต้องการแสงสีของโลกที่อยู่รอบตัวเราแล้ว การถอยเป็นการทำผิดอย่างมหันต์ เพื่อประโยชน์แก่จิตวิญญาณของเรา และเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา การเสี่ยงเป็นการกระทำที่ถูกต้องที่สุด

บทที่หนึ่ง

ความหมายสูงสุด ของชีวิต

เกือบทุกเรื่องที่ผมจะกล่าวถึงนี้ สามารถสรุปได้ด้วยถ้อยคำจริงจัง
ของเปาโลที่ได้เขียนถึงคริสตจักรในเมืองฟีลิปปีว่า

ข้าพเจ้าคาดหมาย และหวังว่าจะไม่ได้รับความละอายใดๆ เลย
แต่โดยความกล้าหาญอย่างยิ่ง พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่อง
สรรเสริญในร่างกายของข้าพเจ้าในเวลานี้ ดังเช่นที่เคยได้ตลอดมา
ไม่ว่าจะโดยชีวิต หรือความตาย เพราะสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิต
อยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร (ฟิลิปปี 1:20-21)

หากคุณมีโอกาสดูตามเปาโลว่าเป้าหมายหรือความหมายสูงสุด
ของชีวิตนั้นคืออะไร—ไม่ว่าจะเป็นชีวิตของท่านหรือชีวิตของคนอื่น
ที่ไม่ได้สูญเสียไปอย่างเปล่าๆ—ผมคิดว่าคำตอบของท่าน คือถวาย
พระเกียรติสิริแด่พระคริสต์ ยกย่องสรรเสริญพระคริสต์ และ
ให้ความสำคัญทั้งสิ้นกับพระคริสต์ นี่คือการหมายชีวิตของเปาโล
ซึ่งควรเป็นความหมายชีวิตของเราด้วย เปาโลยังได้อธิษฐาน
อีกว่า ขอให้เป้าหมายเดียวกันในความตายของท่านด้วย
ไม่ว่าเราจะอยู่หรือตายก็เพื่อให้ความสำคัญทั้งสิ้นกับพระคริสต์

จักรวาลถูกสร้างขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์นี้ คือ ให้ความสำคัญทั้งสิ้นกับพระคริสต์ เปาโลกล่าวในโคโลสี 1:16 ว่า “ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ และเพื่อพระองค์” คำว่า เพื่อพระองค์หมายความว่า เพื่อพระสิริของพระองค์ เพื่อชื่นชม ยกย่อง อัครรรย สรรเสริญ วางใจ เชื่อฟัง จงรักภักดี และนมัสการพระองค์ ความหมายของชีวิตเช่นนี้ เป็นสากล รวมไปถึงคนทุกคนในโลกนี้ด้วย ทำไมพระเจ้าจึงเรียกเปาโลและทำให้ท่าน—พร้อมกับคนอื่น ๆ อีกนับพันคนหลังจากท่าน—เป็นทูตนำข่าวประเสริฐไปยังชนชาติต่าง ๆ มากมายล่ะ? ท่านตอบว่า “โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครทูต เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ไปประกาศแก่ชนทุกชาติ ให้เขาวางใจและเชื่อฟัง” (โรม 1:5) เพื่อเห็นแก่พระนามของพระเยซู

หลังจากพระคริสต์สิ้นพระชนม์และถวายเครื่องบูชาลบล้างบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย และ “ทรงยกพระองค์ขึ้นสูงสุด และประทานพระนามเหนือนามทั้งหมดแก่พระองค์” (ฟิลิปปี 2:9) เหตุผลที่พระเจ้าทรงทำเช่นนี้ ก็เพื่อประกาศพระคริสต์ต่อสากลโลก พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย “เพื่อที่ว่าเพราะพระนามของพระเยซูนั้น [ทุกเข้า] ในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และใต้พื้นแผ่นดินโลก จะคุกเข่าลงกราบพระองค์” (ฟิลิปปี 2:10) จอห์น สตัดด์ ได้เตือนเรื่องการทรยศต่อจักรวรรดินิยม โดยการใช้พันธกิจโลกมาเป็นเกราะกำบังตนเองเพื่อแสวงหาเกียรติยศให้กับประเทศชาติ คริสตจักร

องค์กร หรือแม้แต่ตัวเอง จากนั้นท่านได้กล่าวต่อไปอย่างน่าฟังว่า “แต่ถึงอย่างไรก็ตาม มีเพียงจักรวรรดินิยมเดียวเท่านั้น คือ คริสเตียน และนั่นเกี่ยวข้องกับความเป็นจักรวรรดิสูงส่งของ พระองค์ คือ พระเยซูคริสต์ และเพื่อพระสิริแห่งจักรวรรดิหรือ อาณาจักรของพระองค์”¹

ไม่ว่าเราจะมีชีวิตอยู่หรือตายไปก็เพื่อจุดประสงค์นี้ คือ ให้ความสำคัญทั้งสิ้นกับพระคริสต์ และเพื่อความรุ่งโรจน์แห่งอาณาจักรของพระองค์ที่ทรงครอบคลุมจักรวาลทั้งสิ้น หัวใจที่ร่ำไห้จากชีวิตของเรา ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือคนชรา ชายหรือหญิง เศรษฐีหรือยาก คือ พระสิริของพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าโดยความกล้าหาญอย่างยิ่ง พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญในร่างกายของ [เรา] ในเวลานี้ ดังเช่นที่เคยได้ตลอดมา ไม่ว่าจะเป็นโดยชีวิตหรือความตาย

มีหลายพันวิธีที่จะยกย่องพระคริสต์ไม่ว่าจะในชีวิตหรือความตาย และไม่มีวิธีไหนที่ควรถูกดูหมิ่น ทุกวิธีล้วนมีความสำคัญ แต่ไม่มีวิธีไหนสามารถทำให้คุณค่าของพระคริสต์ส่องสว่างออกไปได้มากกว่าความรักที่พร้อมยอมเสียสละเพื่อคนอื่นในพระนามของพระเยซูอีกแล้ว ถ้าพระคริสต์ทรงคุณค่ายิ่งถึงขนาดที่ว่าความหวังของการได้สามัคคีธรรมทันทีและตลอดนิรันดร์หลังจากความตายกับพระองค์ ปลอดภัยเราจากความกลัวตาย และทำให้เรายอมที่จะสละชีวิตของเราเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่นได้ ความรักเช่นนี้

1 จอห์น สตีลตัน, *The Message of Romans* (Downers Grove, IL: Inter Varsity, 1994), 53.

แหละ ที่เป็นการยกย่องพระสิริของพระคริสต์อย่างที่ไม่มียะไรในโลกนี้จะเปรียบเทียบได้เลย

พระคัมภีร์บอกเราว่า พระคริสต์ทรงสู้ทนต่อไม้กางเขน “เพื่อความยินดีที่อยู่ต่อหน้าพระองค์” (ฮีบรู 12:2)—ความยินดีของการถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากตาย การกลับคืนสู่พระสิริของพระบิดา การช่วยคนจำนวนนับไม่ถ้วนให้รอดจากความพินาศ การสร้างจักรวาลขึ้นใหม่ และการถูกแวดล้อมไปด้วยผู้นมัสการจำนวนนับไม่ถ้วนตลอดไปเป็นนิตย์ ไม่มีการกระทำแห่งรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้คือการที่พระคริสต์ได้ทรงสละชีวิตของพระองค์เพื่อช่วยคนบาปให้รอด (ยอห์น 15:13, โรม 5:6-8) ด้วยเหตุนี้ การกระทำด้วยความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุด จึงเกิดขึ้นได้ด้วยความหวังแห่งความยินดีหลังจากอุโมงค์ว่างเปล่า

ถ้าพระคริสต์ทรงผ่านช่วงโง่งมแห่งความตายเพื่อผู้อื่น โดยความหวังแห่งความยินดีจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า คงจะเป็นการยิ่งยະโสเกินไป หากเราจะพูดว่า เราเองก็สามารถผ่านช่วงโง่งมแห่งความตายเพื่อผู้อื่นได้เช่นกัน แต่ไม่มีความหวังดังกล่าว คริสเตียนในยุคแรกได้มอบทรัพย์สินสมบัติและชีวิตของพวกเขาแก่คนอื่น เพราะพวกเขาเชื่อว่า เมื่อไปถึงอีกด้านหนึ่งของความตายนั้น พระคริสต์จะเป็นรางวัลอันล้ำค่ายิ่งของพวกเขา “ท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อผู้ที่ถูกคุมขังเหล่านั้น และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินสิ่งของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่าท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ดีกว่าและถาวรกว่านั้นอีก” (ฮีบรู 10:34)

เมื่อถึงจุดนี้ เราก็อธิษฐานที่จะพูดถึงความเสี่ยงแล้ว

บทที่สอง

ความเสี่ยงคืออะไร?

หากความปรารถนาอันแรงกล้าทั้งสี่สิ่งเดียวของเรา คือ เพื่อให้
ให้ความสำคัญทั้งสี่กับพระคริสต์ ไม่ว่าจะในชีวิตนี้หรือความตาย
และหากชีวิตที่ยกย่องพระคริสต์ได้มากที่สุด คือชีวิตที่ต้องแลกมา
ด้วยความรัก ชีวิตก็คือความเสี่ยง และเสี่ยงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง การ
วิ่งหนีจากความเสี่ยงคือการเสียเวลาชีวิตไปเปล่า ๆ

ความเสี่ยงคืออะไร?

ผมขออนุญาตนำคำนี้ในความหมายง่าย ๆ ว่า เป็นการกระทำที่อาจ
ทำให้คุณเกิดการสูญเสียหรือเกิดความเสียหายได้ หากคุณเสี่ยง
คุณอาจเสียเงิน เสียหน้า เสียสุขภาพ หรือ แม้แต่เสียชีวิตได้ และ
ที่แย่ไปกว่านั้นคือ หากคุณเสี่ยง คุณอาจทำให้คนอื่นต้องตกอยู่
ในอันตราย หรือ พวกเขาอาจต้องเดิมพันด้วยชีวิตเช่นกัน ถ้า
อย่างนั้น ฉลาดและมีความรักจะเสี่ยงดีหรือไม่? เป็นเรื่องฉลาด
หรือเปล่า ที่จะทำให้ตนเองต้องเสี่ยงต่อการสูญเสีย? จะเป็นเป็น
ความรักอยู่หรือไม่หากทำให้คนอื่นต้องตกอยู่ในอันตราย? การ
เสียชีวิตเท่ากับการเสียเวลาชีวิตไปเปล่า ๆ ไหม?

แน่นอน มันขึ้นอยู่กับว่าคุณจะใช้ชีวิตอย่างไร หากคุณใช้ชีวิตและทะเลาะทำผิดบาปทุกรูปแบบและต้องตายจากการกระทำนั้น การเสียชีวิตก็เท่ากับการเสียเวลาชีวิตไปเปล่า ๆ แต่การเสียชีวิตไม่ใช่การเสียเวลาชีวิตเสมอไป จะเป็นอย่างไร ถ้าต้องพบกับสถานการณ์ที่หากคุณไม่ยอมเสี่ยง มันอาจส่งผลทำให้เกิดการสูญเสียหรือเสียหายได้? อาจเป็นการโกงเอา หากเกิดการสูญเสียหรือเสียหายจากการไม่ยอมเสี่ยงนั้น และถ้าเกิดการเสี่ยงนั้นประสบความสำเร็จ มันก็จะนำมาซึ่งคุณประโยชน์แก่ผู้คนจำนวนมาก แต่ถ้าล้มเหลว ก็จะทำให้เกิดความเสียหายแก่คุณคนเดียวล่ะ? จะไม่เป็นความรักเลย หากจะเลือกเอาความสะอาดสบายหรือความปลอดภัย (เมื่อมีบางอย่างที่ควรค่าแก่การเสี่ยงหากทำได้สำเร็จ) แทนการกระทำให้เพื่อพระคริสต์ และเพื่อประโยชน์สุขของคนอื่น

ความเสี่ยงเป็นเส้นใยที่ถักทออยู่ในชีวิตอันจำกัดของเรา

ทำไมต้องมีสิ่งที่เป็นความเสี่ยงด้วย? ก็เพราะมีสิ่งที่เป็นความไม่รู้ อยู่ เพราะถ้าหากมีความรู้เกี่ยวกับอนาคตแล้ว ก็จะไม่มีความเสี่ยงเลย ความเสี่ยงมีขึ้น ก็เพราะเราไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ซึ่งนี่หมายความว่า พระเจ้าไม่ได้เสี่ยงเลย¹ เพราะพระองค์ทรงรู้

1 มุมมองนี้ขัดแย้งอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมากับมุมมองที่เรียกว่า "เทวนิยมแบบเปิด" ซึ่งเชื่อว่าพระเจ้าทรงรับความเสี่ยงในแง่ที่ว่าพระองค์เองไม่ทรงทราบผลลัพธ์ของเหตุการณ์มากมายที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยเอาไว้ ตัวอย่างเช่น มุมมองนี้ถูกนำเสนอโดย จอห์น แซนเดอร์ส (John Sanders), *The God Who Risks: A Theology of Providence* (Downers Grove, IL: Inter Varsity, 1998); และ เกรกอรี เอ. บอยด์ (Gregory A. Boyd), *Satan*

ผลทุกอย่างตามการทรงเลือกของพระองค์ ก่อนที่อะไร ๆ จะเกิดขึ้นอยู่แล้ว นี่แหละที่เป็นความหมายของความเป็นพระเจ้าของพระเจ้าเหนือบรรดาพระของชนชาติต่าง ๆ (อิสยาห์ 41:23; 42:8-9; 44:6-8; 45:21; 46:8-11; 48:3) และเนื่องจากพระเจ้าทรงรู้ทุกสิ่งจากทุกอย่างที่พระองค์จะทรงกระทำ ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้น พระองค์จึงทรงวางแผนการตามนั้น ความสัพพัญญูรอบรู้ทุกอย่างของพระองค์ทรงอยู่เหนือทุก ๆ ความเป็นไปของการเสี่ยงทั้งสิ้น²

แต่มันไม่ใช่อย่างนั้นสำหรับเรา เพราะเราไม่ใช่พระเจ้า เราไม่รู้ว่าวันพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าไม่ได้บอกรายละเอียดแก่เราถึงสิ่งที่พระองค์ประสงค์จะให้เกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ หรือในอีกห้าปี

and the Problem of Evil: Constructing a Trinitarian Warfare Theodicy (Downers Grove, IL: InterVarsity, 2001), และถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีประสิทธิภาพ (ผมเชื่ออย่างนั้น) โดย อาร์. เค. แม็คเกรเกอร์ ไรท์ (R. K. McGregor Wright), No Place for Sovereignty: What's Wrong with Freewill Theism? (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1996); บรูซ เอ. แวร์ (Bruce A. Ware), God's Lesser Glory: The Diminished God of Open Theism (Wheaton, IL: Crossway, 2000); จอห์น แอม. เฟรม (John M. Frame), No Other God: A Response to Open Theism (Phillipsburg, NJ: P&R, 2001); และ จอห์น ไพเพอร์ (John Piper), จัสติน เทเลอร์ (Justin Taylor), พอล เคจอส เฮลเซธ (Paul Kjos Helseth), eds., Beyond the Bounds: Open Theism and the Undermining of Biblical Christianity (Wheaton, IL: Crossway, 2003).

- 2 ดูเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อ ทำไมพระเจ้าไม่สามารถเป็นผู้รับความเสี่ยงในหนังสือของจอห์น ไพเพอร์, The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God, 3rd ed. (Colorado Springs: Multnomah, 2012), 40-46.

ข้างหน้า ซึ่งเห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้เรามีชีวิตอยู่ และใช้ชีวิตท่ามกลางความไม่รู้และความไม่แน่นอนกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำของเราเอง

ตัวอย่างเช่น พระเจ้าทรงตรัสกับเราใน ยากอบ 4:13-15 ว่า

ฟังให้ดีนะ ท่านทั้งหลายที่พูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนี้เมืองนั้น จะอยู่ที่นั่นสักปีหนึ่ง และจะค้าขายแล้วได้กำไร” แต่ท่านไม่รู้เรื่องของวันพรุ่งนี้ ชีวิตของพวกท่านเป็นเหมือนอะไร? ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็จางหายไป แต่พวกท่านควรจะพูดว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น”

คุณไม่มีทางรู้ได้เลย หากหัวใจของคุณจะหยุดเต้นก่อนอ่านหนังสือหน้านี้จบ คุณไม่มีทางรู้เลย หากคนที่กำลังขับรถสวนทางมา จะหักเลี้ยวออกจากเลนแล้วพุ่งชนคุณในสัปดาห์หน้า คุณไม่รู้ว่าอาหารร้านโปรดของคุณ อาจมีเชื้อโรคร้ายแรงปนเปื้อนอยู่ในอาหาร คุณไม่มีทางรู้ หากเส้นเลือดในสมองของคุณจะแตก แล้วต้องเป็นอัมพาตก่อนสิ้นสุดสัปดาห์นี้ หรือคุณอาจถูกใครบางคนยิงด้วยปืนไรเฟิลที่ศูนย์การดำใครจะรู้ได้ เราไม่ใช่พระเจ้า เราไม่อาจรู้ถึงวันพรุ่งนี้ได้

ไขความลึกกลับเรื่องความปลอดภัย

เพราะฉะนั้น ความเสี่ยงจึงถูกถักทออยู่ในชีวิตอันจำกัดของเรา เราไม่อาจหลีกเลี่ยงหนีจากความเสี่ยงนี้ไปได้ แม้เราจะพยายามแค่ไหนก็ตาม ความไม่รู้และความไม่แน่นอนของวันพรุ่งนี้ เป็นเสมือน

อากาศที่ล้อมรอบตัวเรา แผนการทั้งหมดของเราที่จะทำในวันพรุ่งนี้อาจเปลี่ยนแปลงด้วยเหตุผลที่คาดเดาไม่ได้ นับร้อยพันประการ ไม่ว่าเราจะอยู่ที่บ้านใต้หลังคาเรือน หรือจะขับรถอยู่บนทางด่วน เป้าหมายหนึ่งของผมก็คือเพื่อไขความลึกลับเรื่องความปลอดภัย และช่วยปลดปล่อยคุณจากการลุ่มหลงในความปลอดภัย เพราะมันเป็นเพียงแค่ภาพลวงตาซึ่งไม่มีอยู่จริง ไม่ว่าคุณจะหันไปทิศทางไหนก็มีแต่สิ่งที่คุณไม่รู้ และสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุมของคุณ

ความไร้ประโยชน์ของการแสวงหาพื้นที่ที่ปราศจากความเสี่ยงนั้น ทำให้พวกเราหลายคนทำอะไรไม่ได้เลย ผมเคยประสบกับเรื่องนี้ในการเป็นผู้นำศิษยาภิบาลของผมมาแล้ว มีหลายเรื่องที่ต้องตัดสินใจ แต่ไม่รู้ว่าการตัดสินใจที่ดีที่สุดคืออะไร มีเรื่องที่ผมรู้มากมาย การทดลองคือการวิ่งหนีไปเสีย—ไม่ทางกายภาพ ก็ทางจิตใจ หันไปคิดถึงเรื่องอื่น ทั้งเรื่องที่ยังตัดสินใจไม่ได้ เลื่อนออกไปเรื่อย ๆ หันไปทำสิ่งอื่นก่อน โดยหวังว่าปัญหาจะหมดไปเอง แต่ความจริงไม่ใช่อย่างนั้นเลย ความเฉาไม่เป็นประโยชน์กับผู้ใด ความกลัวไม่กล้าตัดสินใจ ไร้ประโยชน์ต่อทุกคน มันทำให้อ่อนแอ ท้อแท้ หดท้อใจ ความเสี่ยงจึงเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้ก้าวต่อไปได้

ความไม่กล้าตัดสินใจคือการไม่มีความรักของบอนฮอฟเฟอร์
ตลอดชีวิตของ ดีทริช บอนฮอฟเฟอร์ (ท่านเป็นศิษยาภิบาลและนักศาสนศาสตร์นิยายลูเทอแรนชาวเยอรมัน ซึ่งต่อต้านพวกนาซี ท่านถูกจับและลงโทษด้วยการแขวนคอ วันที่ 9 เมษายน 1945

ขณะมีอายุเพียง 39 ปี เท่านั้น—ผู้แปล) เขาต้องเผชิญกับวิกฤติมากมายในช่วงชีวิตวัยผู้ใหญ่ของเขา ซึ่งทำให้การตัดสินใจอย่างรวดเร็ว กลายเป็นเรื่องระหว่างความเป็นและความตาย แต่ก่อนหน้านั้น เป็นเรื่องของความรัก

ทุกแห่งในยุโรปที่บอนฮอฟเฟอร์ได้เห็นในปี 1934 นั้น เขาพบแต่ความไม่กล้าตัดสินใจของบรรดาคริสเตียน ไม่ว่าจะเป็น “คริสเตียนชาวเยอรมัน” หรือ การเคลื่อนไหวของตัวแทนคริสเตียนสากลทุกคน ไม่มีใครกล้าตัดสินใจทำอะไรเลย—นอกจากฮิตเลอร์ ที่เผยแพร่ลัทธินาซีและขยายครอบคลุมคริสตจักรได้เกือบทั้งสิ้น และดูเหมือนไม่มีใครที่จะกล้าตัดสินใจทำอะไรเลย

แต่จากนั้นไม่นาน บอนฮอฟเฟอร์และเพื่อน ๆ ของเขา จึงได้ออกมารวมกลุ่มแสดง “จุดยืนของคริสตจักร” ต่อผู้ตั้งนรนเพื่อจะหลุดพ้นจากอำนาจการปกครองของพวกนาซี (Third Reich) แล้วต่อมา “คำแถลงการณ์บาร์เมน” ก็ถูกตีพิมพ์ เมื่อถึงจุดนี้ บอนฮอฟเฟอร์จึงได้เรียกร้องให้มีการเคลื่อนไหว

ในวันที่ 7 เมษายน 1934 ท่านได้เขียนจดหมายถึง เฮนรี หลุยส์ เฮนเรียด นักศาสนศาสตร์ชาวสวิสเซอร์แลนด์ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการสมาพันธ์คริสเตียนโลก เพื่อขอความช่วยเหลือ เพราะทั้งบรรดาศิษยาภิบาลและคริสเตียนในประเทศเยอรมันนี้ ต่างรู้ว่าอันตรายกำลังจะมาถึงพวกเขา เพราะว่าคริสตจักรไม่เป็นคริสตจักรอีกแล้ว จากเหตุการณ์นี้ ทำให้เราได้เรียนรู้บทเรียนสำคัญของอันตรายที่เกิดจากการไม่กล้าตัดสินใจ

บอนฮอฟเฟอร์ ได้เขียนว่า

การตัดสินใจจะต้องเกิดขึ้น ณ จุดใดจุดหนึ่ง และไม่เป็นการดีเลยหากจะรอมหาัยสำคัญจากสวรรค์ เพื่อแก้ปัญหาความยากลำบากโดยไม่มีปัญหาอื่น ๆ ตามมา แม้แต่การเคลื่อนไหวของสมาพันธ์ก็ต้องรับผิดชอบ ซึ่งอาจเสี่ยงต่อความผิดพลาดเหมือนมนุษย์ทั่วไป แต่หากซักซ้าและไม่ยอมเสี่ยงที่จะพูดความจริง เพราะกลัวว่าอาจเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด ในขณะที่คนอื่น—พี่น้องของเราในประเทศเยอรมนี—ต้องเผชิญกับการตัดสินใจอย่างยากลำบากทุก ๆ วัน ซึ่งสำหรับผมแล้ว ดูเหมือนว่ามันเป็นการสวนทางกันกับความรัก การซักซ้าหรือการไม่กล้าที่จะตัดสินใจอาจเป็นความบาปมากกว่าการตัดสินใจที่ผิดพลาด ที่ทำด้วยความเชื่อและความรักก็เป็นได้³

ข้อความประโยคสุดท้ายนี้ สมควรแก่การใคร่ครวญอย่างถี่ถ้วน การหลีกเลี่ยงที่จะเสี่ยงอาจเป็นบาปมากกว่า—และไม่มีความรักมากกว่า—การยอมเสี่ยงด้วยความเชื่อและความรัก แม้ว่าผลสุดท้ายอาจเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดก็ตาม ในพันธกิจของผม หลังจากตัดสินใจเรื่องยาก ๆ จนทำให้ทั้งสองฝ่ายต้องเจ็บปวด ผมมักจะพูดเสมอว่า “นี่คือเหตุผลที่ผมรักชาวประเสริฐ” การไม่ยอมทำอะไรเลยนั้น จำเป็นต้องได้รับการอภัยมากเท่า ๆ กันกับการพยายามทำดีที่สุดแล้วแต่เกิดข้อผิดพลาด

บ่อยครั้ง ความเห็นแก่ตัวทำให้เราไม่กล้าที่จะเสี่ยง หรือ ตรงกันข้าม เป็นเพราะความอยากเด่น อยากดัง ทำให้เรากล้า

3 เอริก เมเทกซัส (Eric Metaxas), Bonhoeffer: Pastor, Prophet, Spy (Nashville: Nelson, 2010), 218; emphasis added.

เสียงเพื่อตนเอง แต่กลับเพิกเฉยต่อการเสียงเพื่อคนอื่นบนเส้นทางสู่กลโกธาด้วยความรัก พวกเรามักหลงผิดและคิดว่าความเสียงดังกล่าว อาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัย ซึ่งแท้จริงแล้ว มันไม่มีอยู่จริงด้วยซ้ำไป วิธีที่ผมหวังว่าจะเป็นการไขความลึกกลับเรื่องความปลอดภัย และปลดปล่อยคุณจากการลุ่มหลงในภาพลวงตาแห่งความปลอดภัยก็คือ การกลับไปพระคัมภีร์ และชี้ให้คุณได้เห็นว่าการยอมเสียงเพื่อพระคริสตนั้น เป็นการกระทำที่ถูกต้อง การยอมเสียงด้วยความรักเพื่อแสวงหาให้มีความสำคัญทั้งสิ้นกับพระคริสตนั้น เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง

บทที่สาม

เรื่องราวการเสี่ยง ในพันธสัญญาเดิม

น่าแปลกใจมากที่อัครทูตเปาโลได้กล่าวบางอย่างที่ครอบคลุมพันธสัญญาเดิมได้ทั้งหมด—และผมคิดว่ามันเป็นเรื่องจริงมากกว่าในพันธสัญญาใหม่ ท่านได้กล่าวว่า “เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้น ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความทรงหอดอดทน และโดยการหนุนใจจากพระคัมภีร์” (โรม 15:4) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวในประวัติศาสตร์ บัญญัติทุกข้อ สดุดีและสุภาพิตทุกบท ผู้พยากรณ์ทุกคน—ใครก็ตามที่ถูกเขียนเอาไว้—ก็เพื่อให้ ความหวัง แก่เรา

และความหวัง คือ พลังยิ่งใหญ่ที่ทำให้เราสามารถรักคนอื่น แม้ต้องเผชิญกับอันตรายร้ายแรง ความหวังที่พระเจ้าประทานมาให้ นี่ เป็นพลังให้เรากล้าที่จะเสี่ยงเพื่อเห็นแก่ผู้อื่น เปาโลกล่าวกับพี่น้องในเมืองโคโลสีถึง “ความรักที่พวกท่านมีต่อธรรมิกชนทุกคน เพราะความหวังที่เก็บไว้เพื่อพวกท่านในสวรรค์” (โคโลสี 1:5) ความรักเกิดขึ้นได้ก็เพราะความหวัง ดังนั้น เพื่อเห็นแก่ความรักนี้ ให้เรามาดูว่า “พระคัมภีร์บันทึกเกี่ยวกับความหวังของเราไว้อย่างไร”—เรื่องราวการเสี่ยงอันยิ่งใหญ่ในพันธสัญญาเดิม

“ขอ[พระเจ้า]ทรงทำตามที่เราองค์ทรงเห็นชอบเถิด”

เริ่มจาก 2 ซามูเอล 10 คนอัมโมนได้ทำสิ่งที่น่าอัปยศต่อทูตของอิสราเอล พวกเขาทำให้ตัวเองเป็นที่เกลียดชังต่อดาวิด ดังนั้น เพื่อจะปกป้องตัวเอง พวกเขาจึงไปจ้างคนซีเรียมาช่วยพวกเขาสู้รบกับอิสราเอล แล้วโยอาบผู้เป็นแม่ทัพของอิสราเอลต้องตกอยู่กลางวงล้อมของคนอัมโมนและซีเรีย ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ดังนั้นโยอาบจึงได้แบ่งกำลังทหารออกเป็นสองกอง โดยบัญชาให้อาบีชัยน้องชายของท่านเป็นผู้นำทหารกองหนึ่ง ส่วนตัวท่านเองนำทหารอีกกองหนึ่ง

ในข้อ 11 พวกเขาสัญญาว่าจะช่วยเหลือกันและกัน จากนั้นในข้อ 12 จึงมีประโยคที่ยิ่งใหญ่ขึ้นว่า “จงเข้มแข็ง ทำตนให้กล้าหาญเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อบรรดาเมืองของเรา” และขอ[พระเจ้า]ทรงทำตามที่เราองค์ทรงเห็นชอบเถิด” ถ้อยคำตอนท้ายนี้ที่บอกว่า “ขอ[พระเจ้า]ทรงทำตามที่เราองค์ทรงเห็นชอบเถิด” มีความหมายว่าอย่างไร? ก็ความหมายว่าโยอาบได้ตัดสินใจวางแผนการรบเพื่อบรรดาเมืองของเราแล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะอะไรจะขึ้น เขาไม่ได้รับการสำแดงพิเศษใด ๆ ในเรื่องนี้จากพระเจ้า เขาเองต้องตัดสินใจตามพื้นฐานปัญญาด้วยความบริสุทธิ์ใจ เขาจะต้องเสี่ยงหรือหนีเท่านั้น ซึ่งเขาไม่รู้เลยว่าอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ดังนั้น เขาจึงตัดสินใจโดยการมอบผลลัพธ์นั้นไว้กับพระเจ้า และมันก็เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง

“ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ”

ราชีเนเอสเธอร์เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างในเรื่องของความกล้าเสี่ยงเพื่อการรับใช้ด้วยความรัก และเพื่อพระสิริของพระเจ้า มีิวคนหนึ่งชื่อโมรเดคัยผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ 500 ปี ก่อนพระเยซูในช่วงระหว่างที่ชาวยิวตกเป็นเชลย เขามีลูกพี่ลูกน้องกำพร้าคนหนึ่งชื่อเอสเธอร์ ซึ่งเขาได้รับเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรมเอาไว้ เธอได้เติบโตขึ้นเป็นหญิงรูปงาม และต่อมาภักษัตริย์แห่งเปอร์เซียคืออาหสุเอรัส ได้แต่งตั้งนางให้เป็นพระราชีนีของพระองค์ แต่ฮามาน ข้าราชการตำแหน่งสูงของภักษัตริย์อหสุเอรัสนั้นเกลียดชังโมรเดคัย รวมถึงคนยิวทุกคนที่เป็นเชลยด้วย เขาจึงได้โน้มน้าวให้พระราชาออกคำสั่งกำจัดพวกยิว ซึ่งพระราชาไม่ทรงทราบเลยว่าราชีนีของพระองค์ ก็เป็นคนยิวด้วย

โมรเดคัยจึงได้ส่งข่าวถึงราชีนีเอสเธอร์ให้เข้าเฝ้าและทูลขอร้องเพื่อชนชาติของพระนาง เอสเธอร์รู้ดีว่ามีกฎหมายอยู่ข้อหนึ่งที่หากใครเข้าเฝ้าพระราชาโดยไม่ได้อุทเเรียกให้เข้าเฝ้า เขาคณนั้นก็ต้องถูกลงโทษถึงตาย นอกเสียจากว่าพระองค์จะทรงยกคธาสุวรรณขึ้นออกรับ คณนั้นจึงจะมีชีวิตอยู่ได้ แต่เอสเธอร์ยังรู้อีกว่าประชาชนของเธอกำลังตกอยู่ในความเสี่ยงโดยมีชีวิตเป็นเดิมพัน พระนางจึงส่งข่าวไปถึงโมรเดคัยว่า

“ไปเถิด ให้รวบรวมพวกยิวทั้งสิ้นที่หาพบในสุสา และถืออดอาหารเพื่อฉัน อยู่รับประทันและอย่าดื่มเป็นเวลาสามวัน ทั้งกลางวันและกลางคืน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารอย่างท่านด้วย แล้วฉันจะเข้าเฝ้าภักษัตริย์แม้ว่าเป็นการฝืนกฎ ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ” (เอสเธอร์ 4:15-16)

“ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ” มีความหมายว่าอย่างไร? ก็หมายความว่า เอสเธอร์ไม่รู้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นจากการกระทำของเธอในครั้งนี้? เธอไม่ได้รับการสำแดงพิเศษใด ๆ จากพระเจ้า แต่เธอก็ได้ตัดสินใจด้วยสติปัญญา ด้วยความรักที่มีต่อคนของเธอ และด้วยความวางใจในพระเจ้า เธอจะต้องเสี่ยงหรือวิ่งหนีเท่านั้น เธอไม่รู้เลยว่า จะเกิดอะไรขึ้น ดังนั้น เธอจึงได้ตัดสินใจและมอบผลลัพธ์นั้นไว้กับพระเจ้า “ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ” และมันเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง

“พวกข้าพระบาทจะไม่ปรนนิบัติพระของฝ่าพระบาท”

ขอให้ดูอีกตัวอย่างหนึ่งจากพันธสัญญาเดิม เรื่องนี้เกิดขึ้นขณะที่ชาวเยรูซาเล็มเป็นเชลยในบาบิโลน ภายใต้การปกครองของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้สร้างรูปเคารพทองคำ แล้วบัญชาว่า เมื่อเสียงแตรดังขึ้น ทุกคนต้องกราบลงนมัสการต่อรูปทองคำนี้ แต่ชาห์รัค เมซาค และอาเบดเนโกไม่ได้กราบนมัสการ เพราะพวกเขานมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้ของอิสราเอลเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น

เนบูคัดเนสซาร์จึงได้ขู่พวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า ถ้าไม่ยอมนมัสการรูปเคารพทองคำ พวกเขาจะต้องถูกโยนลงในเตาที่มีไฟลุกอยู่ทันที แต่พวกเขากลับตอบว่า

“ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระบาททั้งหลายไม่จำเป็นต้องตอบฝ่าพระบาทในเรื่องนี้ ข้าแต่พระราชา ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระบาท ผู้ซึ่งพวกข้าพระบาทปรนนิบัตินั้น พอพระทัยจะช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ พระองค์ก็จะทรงช่วยกู้

พวกข้าพระบาทให้พ้นจากพระหัตถ์ของฝ่าพระบาท ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่พระราชา ขอฝ่าพระบาททรงทราบว่า พวกข้าพระบาทจะไม่ปรนนิบัติพระของฝ่าพระบาท หรือนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งฝ่าพระบาทได้ทรงตั้งขึ้น" (ดาเนียล 3:16-18)

นี่คือความเสี่ยงอย่างแท้จริง "พวกเราเชื่อว่าพระเจ้าของเราจะช่วยกู้พวกเราเอง หรือแม้หากพระองค์ไม่ช่วย พวกเราก็คจะไม่ปรนนิบัติพระของท่าน" พวกเขาไม่รู้เลยว่าผลจะออกมาเป็นอย่างไร แต่สิ่งที่พวกเขาพูดออกมา ก็เหมือนกับที่เอสเธอร์ได้พูดเอาไว้ "ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ" และพวกเขาก็มอบผลที่จะเกิดตามมาไว้กับพระเจ้าเหมือนโยอาบและอาบียัซที่ได้ทำไว้เช่นกัน "ขอ[พระเจ้า]ทรงทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด" ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เป็นเรื่องถูกต้องที่จะเสี่ยงเพราะเห็นแก่พระเจ้า

บทที่สี่

การเสี่ยงครั้งใหญ่ ในพันธสัญญาใหม่

ผู้ที่ทำการเสี่ยงครั้งใหญ่ในพันธสัญญาใหม่ คือ อัครทูตเปาโล ลองนึกภาพขณะที่ท่านกำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากทนทุกข์เพื่อพระคริสต์มาหลายปีเกือบทุกที่ที่ท่านเดินทางไปทำพันธกิจ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 19:21) ท่านตั้งใจที่จะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ท่านได้รวบรวมเงินสำหรับคนยากจน และต้องการเดินทางไปด้วยตนเองว่า มีการแจกจ่ายออกไปอย่างสัตย์ซื่อหรือไม่ เมื่อท่านได้เดินทางถึงเมืองซีซารียา มีผู้เผยพระวจนะชายคนหนึ่งชื่ออากาบัสลงมาจากแคว้นยูเดีย เขาเอาเข็มขัดของเปาโลผูกมือและเท้าของตน กล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า ‘พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่บ่นเจ้าของเข็มขัดแบบเดียวกันนี้ และส่งมอบไว้ในมือของพวกต่างชาติ’” (กิจการ 21:11)

“ข้าพเจ้าพร้อมที่จะตาย เพื่อเห็นแก่พระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า”

เมื่อบรรดาผู้เชื่อได้ยินแล้ว พวกเขาจึงอ้อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แต่ท่านกลับตอบว่า “ทำไมพวกท่านถึงร้องไห้ และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ? เพราะว่าข้าพเจ้าไม่เพียงแต่พร้อมที่จะให้เขาผูกมัดเท่านั้น แต่ยังพร้อมจะตายในกรุงเยรูซาเล็มด้วย เพื่อเห็นแก่พระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการ 21:13) จากนั้นลูกาบอกเราว่า บรรดาเพื่อน ๆ ของเปาโลจึงหยุดขอร้องท่าน “เมื่อท่านไม่ยอมฟังคำเกลี้ยกล่อม เราจึงหยุดพูดและกล่าวว่า ‘ขอให้ขึ้นไปตามพระทัยของพระเจ้าเถิด’” (กิจการ 21:14)

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เปาโลเชื่อมั่นว่าการเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มครั้งนี้ เป็นเรื่องจำเป็นเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ท่านไม่รู้ว่าะเกิดอะไรขึ้นหรือผลลัพธ์นั้นจะเป็นอย่างไร เมื่อไปถึงที่นั่นเป็นที่แน่ใจว่าท่านจะต้องถูกจับกุมและเกิดความทุกข์ยากลำบาก แต่หลังจากนั้นอาจจะตาย ถูกขังคุก หรือถูกเนรเทศได้ ไม่มีใครรู้ ดังนั้น พวกเขาจะพูดอะไรได้อีก? ทุกคนต่างเห็นด้วยเป็นเสียงเดียวกันก็คือ “ขอให้ขึ้นไปตามน้ำพระทัยพระเจ้า” หรือจะพูดเหมือนโยอาบก็ได้ว่า “ขอ[พระเจ้า]ทรงทำตามทีพระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้อง

“ในทุกๆ เมือง...ความยากลำบากกำลังคอยข้าพเจ้าอยู่”

อันที่จริง ตลอดชีวิตของเปาโล ท่านต้องเผชิญกับการเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายมาครั้งแล้วครั้งเล่า ท่านกล่าวในกิจการ 20:23 ว่า

“พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานกับข้าพเจ้าในทุก ๆ เมืองว่า เครื่องจำจองและความยากลำบากกำลังคอยข้าพเจ้าอยู่” แต่ท่านเองไม่รู้เลยว่าสิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นอย่างไร เมื่อไหร่ หรือใครจะเป็นผู้กระทำต่อท่าน แต่เปาโลได้ตัดสินใจเสี่ยงชีวิตของท่านในกรุงเยรูซาเล็มโดยรู้ทั้งรู้ว่าเมื่ออันตรายรออยู่ข้างหน้า ประสบการณ์ที่ท่านได้พบเจอมา ทำให้ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าท่านจะต้องเผชิญกับอะไรในกรุงเยรูซาเล็ม

พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้ง ครั้งละสามสิบเก้าที่ ข้าพเจ้าถูกตีด้วยไม้สามครั้ง ถูกก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง ข้าพเจ้าเดินทางบ่อยๆ ข้าพเจ้าเผชิญภัยในแม่น้ำ เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในเมือง เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องจอมปลอม ต้องตรากตรำและลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาว และเปลือยกาย นอกจากนี้ยังมีสิ่งอื่นที่กดดันข้าพเจ้าอยู่ทุกๆ วัน คือความกังวลเกี่ยวกับคริสตจักรทั้งหมด (2 โครินธ์ 11:24-28)

นี่หมายความว่าอย่างไร? ก็หมายความว่าเปาโลไม่มีทางรู้ได้เลยว่าความทุกข์ยากครั้งต่อไปจะมาจากที่ไหน ทุก ๆ วันท่านได้เสี่ยงชีวิตเพราะเห็นแก่พระนามของพระเจ้า ทางเดินบนถนนก็ไม่ปลอดภัย ทางน้ำก็ไม่ปลอดภัย จะอยู่ท่ามกลางคนต่างชาติ หรือแม้แต่ชนชาติของท่านเอง (คนยิว) ก็ล้วนไม่ปลอดภัย ในตัวเมืองหรือ ในถิ่นทุรกันดารหรือ ในทะเลหรือ ก็ล้วนไม่ปลอดภัยทั้งสิ้น แม้กระทั่งพวกที่เป็นพี่น้องคริสเตียนก็ยังไม่มีความปลอดภัยเลย ความ

ปลอดภัยนั้น เป็นเสมือนภาพลวงตาที่ไม่มีอยู่จริงในชีวิตของ
อัครทูตเปาโล

ท่านมีเพียงสองตัวเลือกเท่านั้น คือ จะเสียเวลาชีวิตหรือจะ
ใช้ชีวิตด้วยความเสี่ยง ซึ่งคำตอบของท่านก็ชัดเจนอยู่แล้วในเรื่องนี้
คือ “แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าสำหรับตัวเอง
ขอแต่เพียงให้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ของข้าพเจ้าและทำพันธกิจที่
ได้รับจากพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าให้สำเร็จ คือการเป็นพยานถึง
ข่าวประเสริฐที่สำแดงพระคุณของพระเจ้า” (กิจการ 20:24) ท่าน
ไม่อาจรู้ได้เลยว่าในแต่ละวันนั้น จะเป็นอย่างไร ท่านมุ่งหน้าสู่กล
โกธาด้วยการยอมเสี่ยงชีวิตของท่านทุกวัน ซึ่งนี่ก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

“ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย”

เราอาจคิดว่าการเสี่ยงที่อาจสูญเสียชีวิตดังกล่าว เป็นเรื่องพิเศษ
สำหรับเปาโลเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว ท่านได้พูดถึง
ประเด็นนี้โดยบอกกับผู้เชื่อใหม่ว่า พวกเขาจะเผชิญกับปัญหาที่
ไม่คาดคิดเหมือนกัน หลังจากสถาปนาคริสตจักรใหม่ขึ้นระหว่าง
การเดินทางออกไปประกาศครั้งแรกแล้ว หลายเดือนต่อมา ท่าน
ได้กลับไปเยี่ยมเยียนและ “ทำให้บรรดาสาวกมีจิตใจเข้มแข็งขึ้น
และหนุนใจพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ โดยกล่าวว่า เราจะ
ต้องทนความยากลำบากหลายอย่างในการเข้าสู่แผ่นดินของ
พระเจ้า” (กิจการ 14:22) เมื่อเปาโลเขียนจดหมายถึงคริสตจักรใหม่
อย่างในเมืองเรสโบลินากันั้น ท่านแสดงความหวังใจว่าพวกเขา
อาจหวาดหวั่นด้วยความยากลำบากที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่

ท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านยอมทราบดีว่าพวกเราถูกกำหนดไว้แล้วเพื่อการนั้น [นั่นคือ เพื่อความทุกข์ยากลำบากเหล่านี้]”

(1 เธสะโลนิกา 3:3 TNCV)

พระเยซูทรงตรัสถึงเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น ในลูกา 21:16 พระองค์ตรัสว่า “แม้แต่บิดามารดา ญาติพี่น้องและมิตรสหายก็จะมอบตัวพวกท่านไว้ และพวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน” คำสำคัญในที่นี้คือคำว่า บางคน “พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน” คำนี้บ่งบอกว่าชีวิตของสาวกในโลกนี้ จะเผชิญกับความไม่แน่นอนอย่างใหญ่หลวง ไม่ใช่ทุกคนต้องตายเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีชีวิตอยู่เช่นกัน มีบางคนต้องเสียชีวิต แต่บางคนจะมีชีวิตอยู่ นี่คือการหมายของความเสี่ยงที่ผมพูดถึง นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ให้เราไม่รู้ว่าจะมีชีวิตของเราในโลกนี้จะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง ดังนั้น นี่จึงเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ที่เราจะยอมเสี่ยงเพื่อเห็นแก่พระองค์

ชีวิตของพระเยซูนั้นยากลำบาก และพระองค์ตรัสว่าชีวิตของผู้ที่ติดตามพระองค์ก็จะยากลำบากเช่นเดียวกัน “จงระลึกถึงคำที่เรากล่าวกับพวกท่านแล้วว่า ‘บ่าวไม่ได้เป็นใหญ่กว่านาย’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย” (ยอห์น 15:20) ดังนั้น เปโตรจึงเตือนบรรดาคริสตจักรในเอเชียว่า เป็นเรื่องธรรมดาที่คริสตจักรจะถูกข่มเหง โดยท่านได้กล่าวว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าแปลกใจกับความทุกข์ยากแสนสาหัสที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกท่าน เพื่อทดสอบพวกท่านนั้น รวากับว่าสิ่งประหลาดเกิดกับพวกท่าน แต่จงชื่นชมยินดีเสมอ ที่ได้มีส่วนร่วมในความ

ทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อพระสิริของพระองค์ปรากฏ พวกท่านก็จะชื่นชมยินดีจนเนื้อเต้น ถ้าพวกท่านถูกด่า เพราะพระนามของพระคริสต์ พวกท่านก็เป็นสุข เพราะว่าพระวิญญาณแห่งพระสิริคือพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับพวกท่าน” (1 เปโตร 4:12-14)

บทที่ห้า

เมื่อคนของพระเจ้ายอมเสี่ยง และเมื่อไม่ยอมเสี่ยง

คริสตจักรของคริสเตียนยุคเริ่มต้นในสามศตวรรษแรกนั้น ได้กำหนดรูปแบบของการเติบโตภายใต้การถูกขู่เข็ญรังแก สตีเฟน นีล ได้เขียนในหนังสือประวัติศาสตร์พันธกิจคริสเตียน (History of Christian Missions) ของเขาไว้ว่า “ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คริสเตียน ภายใต้การปกครองของอาณาจักรโรมันนั้น ไม่มีสิทธิตามกฎหมายในการแสดงตัวว่าเป็นคริสเตียนได้เลย และยังต้องรับผิดชอบต่อข้อกฎหมายอันเข้มงวด...คริสเตียนทุกคนต่างรู้ดีว่า ในไม่ช้าก็เร็ว เขาอาจต้องเป็นพยานถึงความเชื่อของตนเองด้วยชีวิต”¹

ความเสี่ยงมีอยู่เสมอตลอดเวลา เราอาจถูกฆ่าเพราะเหตุเป็น คริสเตียน หรือบางทีก็อาจจะไม่ มันเป็นความเสี่ยงที่เกิดขึ้นเป็น เรื่องปกติ และการเป็นคริสเตียนคนหนึ่งภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว ความเสี่ยงก็ย่อมเกิดขึ้น

1 สตีเฟน นีล, *A History of Christian Missions* (Middlesex, UK: Penguin, 1964), 42-43.

ยุคของผู้คนที่ยอมเสี่ยง

แท้จริงแล้ว เป็นความรักอันสูงส่งของพระคริสต์ที่คริสเตียนแสดงออกมาแม้จะมีความเสี่ยง ที่ทำให้โลกนอกคริสตต้องแปลกประหลาดใจ จักรพรรดิจูเลียนแห่งโรม (ค.ศ. 332–363) ต้องการที่จะรื้อฟื้นศาสนานอกคริสตโบราณ แต่กลับเห็นผู้คนจำนวนมากขึ้นและมากขึ้นเรื่อย ๆ มาเป็นคริสเตียน เขาได้เขียนกล่าวหาด้วยความไม่พอใจต่อพวก “อเทวนิยม” (ผู้ที่ไม่ยอมเชื่อบรรดาเทพเจ้าของโรมัน แต่เชื่อในพระคริสต์) ว่า

พวกอเทวนิยม (นั่นคือ คริสเตียน) ก้าวหน้าเป็นพิเศษโดยการรับใช้คนแปลกหน้าด้วยความรัก และโดยการเอาใจใส่ในการฝังศพคนตาย มีข่าวลือว่าไม่มีสักคนเดียวในพวกยิวที่เป็นขอทาน และพวกกาลีเลียนที่ไม่มีพระนั้น เพียงแต่ดูแลคนจนของพวกเขาเท่านั้น แต่ยังได้ดูแลคนของเราด้วย ในขณะที่คนของเราเองมองหาความช่วยเหลือซึ่งเราควรจะจัดหาให้ แต่กลับต้องพบกับความว่างเปล่า²

การติดตามพระเยซูคริสต์นั้น มีราคาสูงที่ต้องจ่าย ความเสี่ยงอยู่ทุกที่ทุกแห่ง แต่ความเสี่ยงนี้ กลับกลายเป็นวิธีที่ทำให้คุณค่าของพระคริสต์ส่องสว่างมากขึ้น

ยุคของผู้ที่ไม่ยอมเสี่ยง

แต่จะเกิดอะไรขึ้น เมื่อคนของพระเจ้าไม่ยอมหนีจากการลุ่มหลงในภาพลวงตาแห่งความปลอดภัย? จะเกิดอะไรขึ้นหากพวกเขา

2 Ibid., 42.

พยายามใช้ชีวิตในภาพลวงตาแห่งความปลอดภัยนี้? คำตอบก็คือ พวกเขาจะเสียเวลาชีวิตไปอย่างเปล่า ๆ คุณจำได้ไหมว่ามันเกิดขึ้นในตอนไหน?

เป็นเวลาไม่ถึงสามปีที่คนอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ด้วยอำนาจอิทธิบาทของพระเจ้า ขณะนี้พวกเขาอยู่ที่ฟรอมแดนของแผ่นดินแห่งพระสัญญา พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “จงส่งคนไปสอดแนมแผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอล” (กันดารวิถี 13:2) ดังนั้น โมเสสจึงส่งคาเลบ โยชูวา และชายอีกสิบคนเพื่อไปสอดแนม เมื่อผ่านไปสี่สิบวัน พวกเขาก็กลับจากการสอดแนมพร้อมกับตัดองุ่นพวงหนึ่งกลับมาด้วย องุ่นพวงนั้นใหญ่มาก กระทั่งต้องใช้สองคนหามด้วยไม้คาน คาเลบจึงพูดกับประชาชนว่า “ให้เราขึ้นไปทันที และยึดแผ่นดินนั้น เพราะเราจะชนะแน่นอน” (กันดารวิถี 13:30) แต่คนอื่นกลับพูดว่า “เราไม่สามารถเข้าไปและชนะคนเหล่านั้นได้ เพราะพวกเขามีกำลังมากกว่าเรา” (ข้อ 31)

คาเลบไม่อาจไขความลึกกลับเรื่องความปลอดภัยนี้ได้ ประชาชนต่างลุ่มหลงในภาพลวงตาแห่งความปลอดภัย—คิดว่ยังมีที่กำบังชีวิตอื่นอีก นอกเหนือจากเส้นทางแห่งการเชื่อฟังเพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติ พวกเขาคิดว่าโมเสสและอาโรน และตัดสินใจที่จะกลับไปอียิปต์—ที่ที่ความปลอดภัยเป็นเพียงแค่ภาพลวงตาเท่านั้น โยชูวาได้พยายามทำให้พวกเขาหลุดจากการหลงผิดนั้น โดยพูดว่า

“แผ่นดินที่เราไปสอดแนมดูมาตลอดนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน ถ้าพระยาห์เวห์พอพระทัยในเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปและประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ขอเพียงอย่าให้เราบฏต่อพระยาห์เวห์ อย่างลัวชาวดินนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นเหมือนขนมปังของเราแล้ว เพราะก่าบ้งของพวกเขา ก็ถูกนำออกไปแล้ว พระยาห์เวห์สถิตกับเรา อย่างลัวพวกเขาเลย” (กันดารวิถี 14:7-9)

แม้แต่โยชูวาเองก็ยังไม่สามารถที่จะไขความลึกลับเรื่องความปลอดภัยได้ ประชาชนต่างเมามายอยู่ในโลกแห่งความฝันที่ปลอดภัย พวกเขายังได้พยายามเอาหินขว้างคาเลบและโยชูวาให้ตาย ผลที่ตามมาก็คือ คนนับพันต้องเสียเวลาชีวิตไปอย่างเปล่า ๆ และเสียเวลาไปหลายปีอย่างไรประโยชน์ ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามันเป็นสิ่งผิดที่พวกเขาไม่ยอมเสี่ยงทำสงครามกับคนที่มีรูปร่างสูงใหญ่ในแผ่นดินคานาอัน เช่นเดียวกัน จะเกิดการสูญเสียมากมายเพียงใด เมื่อเราไม่ยอมเสี่ยงเพื่อเห็นแก่พระเจ้า

บทที่หก

เหตุผลของการเสี่ยงที่ถูกลงและผิด

การเสี่ยงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และเหตุผลไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงสัญญาว่าทุกสิ่งที่เราเสี่ยงเพราะเห็นแก่พระองค์นั้น จะสำเร็จลุล่วงเสมอ ไม่มีคำสัญญาว่าความพยายามทุกอย่างที่เราทำเพราะเห็นแก่พระเจ้านั้น จะประสบความสำเร็จ อย่างน้อยก็ไม่ใช่สิ่งที่จะเกิดขึ้นในระยะเวลานั้น ๆ

ไม่มีคำสัญญาว่าจะประสบความสำเร็จในระยะเวลานั้น ๆ

เมื่อกษัตริย์เฮโรดหย่าภรรยาของตนเพื่อรับภรรยาของชายของตนมาเป็นภรณานั้น ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เสี่ยงชีวิตด้วยการเรียกเฮโรดว่า เป็นผู้ล่วงประเวณี และด้วยเหตุผลนี้เอง ทำให้ยอห์นต้องถูกตัดศีรษะ แน่نون ยอห์นได้ทำสิ่งถูกต้อง ท่านได้เสี่ยงชีวิตเพื่อพระเจ้าและความจริง พระเยซูคริสต์ไม่ได้ตำหนิการกระทำของยอห์น แต่กลับยกย่องท่านอย่างมาก (มัทธิว 11:11)

เปาโลเสี่ยงที่จะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะทำพันธกิจกับคนยากจน ท่านถูกโบยตีและถูกขังคุกเป็นเวลาสองปี จากนั้นถูกส่งตัวโดยเรือไปยังกรุงโรม และอีกสองปีต่อมา ท่านก็ถูกประหาร

ชีวิตที่นั่น ท่านได้ทำสิ่งที่ถูกต้องด้วยการเสี่ยงชีวิตเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มีหลุมฝังศพของมิชชันนารีหนุ่ม-สาวมากมายเพียงไรในแอฟริกาและในเอเชีย ที่พวกเขาถูกปลดปล่อยจากการลุ่มหลงในภาพลวงตาแห่งความปลอดภัยด้วยพลังอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และจากนั้น ก็เสี่ยงชีวิตของพวกเขาเพื่อให้ความสำคัญทั้งสิ้นกับพระคริสต์ ท่ามกลางคนในโลกนี้ที่ชาวประเสริฐยังเข้าไปไม่ถึง

แล้วคุณล่ะ? คุณติดอยู่ในบ่วงแร้วที่คิดว่าเป็นความมั่นคงปลอดภัย เป็นอัมพาตไม่ยอมเสี่ยงอะไรเพื่อพระเจ้าหรือไม่? หรือคุณได้รับการปลดปล่อย โดยพลังอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จากภาพลวงตาแห่งความปลอดภัย และความสะดักสลายในอียิปต์แล้วหรือยัง? พวกท่านที่เป็นผู้ชายเคยพูดเหมือนกับโยอาบบ้างไหมว่า “เพื่อเห็นแก่พระนามของพระเจ้า ฉันจะลองดู และขอพระองค์ทรงทำตามที่เราเห็นชอบเถิด” บรรดาผู้หญิงทั้งหลายพวกคุณเคยพูดกับเอสเธอร์บ้างไหมว่า “เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ฉันจะลองดู และถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ”?

การเสี่ยงด้วยเหตุผลที่ผิด ๆ

มีอันตรายมากกว่าหนึ่งอย่างในการเรียกร้องให้คริสเตียนรับการเสี่ยง อันตรายอย่างหนึ่งคือ เราอาจหมกมุ่นอยู่กับการปฏิบัติตนเอง จนเราไม่สามารถเพิกเฉยไปกับความปิตินิดในชีวิตนี้ที่พระเจ้าประทานให้เพื่อประโยชน์ของเรา อันตรายอีกประการหนึ่งที่แย่งชิงไปกว่านั้นคือ เราอาจนำตนเองเข้าไปสู่การเสี่ยงชีวิตด้วย

เหตุผลที่อยากจะได้รับการยกย่องชื่นชมจากผู้อื่น เราอาจรู้สึก ตื่นเต้นมีความสุขที่จะได้เป็นฮีโร่ เราอาจพูดถูกถูกเหยียดหยาม คนอื่นที่เกียจคร้านและไม่กล้า และรู้สึกว่าตัวอ่อนนั้น ดีกว่าหรือ เก่งกว่าพวกเขา เราอาจคิดว่าการเสี่ยงนั้นเป็นความชอบธรรม อย่างหนึ่งที่ทำให้เราเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า สิ่งที่เขาหายไปจาก ความคิดผิด ๆ เหล่านี้ก็คือ การมีความเชื่อเหมือนอย่างเด็ก ๆ ในอำนาจการปกครองอันอธิปไตยของพระเจ้า และในชัยชนะ อันเปี่ยมด้วยความรักของพระองค์

ผมได้อนุมานไปแล้วว่าพลังอำนาจและแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลัง การเสี่ยงเพื่อเห็นแก่พระเจ้านั้น ไม่ใช่ความต้องการที่อยากจะเป็น ฮีโร่ หรือความชอบในความเสี่ยง หรือความอยากมีชื่อเสียง หรือ ความต้องการที่อยากจะเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า แต่เป็น ความเชื่อในการทรงจัดเตรียมทุกอย่างของพระเจ้า การครอบครอง ทุกสิ่งทั้งสินของพระองค์ และความพึงพอใจทั้งสินในพระบุตรของ พระเจ้าพระเยซูคริสต์ กำลังเรียวแรงที่ยอมเสี่ยงแม้จะต้องเสียหน้า เพราะเห็นแก่พระคริสต์นั้น เป็นความเชื่อที่ความรักของพระเจ้า จะแหวนหน้าของคุณขึ้นในวันสุดท้าย และตอบแทนในสิ่งที่คุณได้ ทำไป กำลังเรียวแรงที่ยอมเสี่ยงแม้จะต้องสูญเสียเงินทองเพื่อเห็น แก่ข่าวประเสริฐนั้น เป็นความเชื่อที่เราจะมีทรัพย์สินสมบัติในฟ้าสวรรค์ ซึ่งไม่อาจถูกทำลายได้ กำลังเรียวแรงที่ยอมเสี่ยงแม้จะต้อง เสียชีวิตในโลกนี้นั้น เป็นความเชื่อในพระสัญญาที่ว่า ใครยอมเสีย ชีวิตของตนในโลกนี้ คนนั้นจะได้ชีวิตตลอดในยุคที่กำลังจะมาถึง

นี่เป็นสิ่งที่แตกต่างจากความต้องการอยากเป็นฮีโร่ และความอยากมีชื่อเสียงอย่างมาก เมื่อเราเสี่ยงที่จะเสียหน้า เสียเงิน หรือแม้กระทั่งเสียชีวิต เพราะเราเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเราอยู่เสมอ และพระองค์จะใช้สิ่งที่เราสูญเสียไปนั้น ทำให้เราปิติยินดีมากขึ้น ในพระสิริของพระองค์ในท้ายที่สุด ดังนั้น เราเองก็จะไม่ใช่คนที่ได้รับการยกย่องเพราะความกล้าของเรา แต่เป็นพระเจ้าที่ได้รับคำยกย่องสรรเสริญทั้งสิ้นเพราะความห่วงใยของพระองค์ ด้วยวิธีนี้ ความเสี่ยงจึงสะท้อนคุณค่าของพระเจ้า ไม่ใช่ความกล้าของเรา

รากฐานที่ปราศจากความกลัวนี้จะต้องไม่ถูกสมมติขึ้นมาเอง เพราะเราถูกผูกอยู่กับการเสี่ยงด้วยเหตุผลที่ผิด หากปราศจากพระคริสต์เราทุกคนก็เป็นพวกนิติธรรมนิยมหรือพวกที่มีต้นหาอยู่ในใจ—อยากทำแค่สิ่งที่ เป็นของเราเอง หรืออยากทำสิ่งที่ เป็นของพระเจ้าในรูปแบบของเราเพื่อพิสูจน์ความสามารถของเราเอง เนื่องจากเราถูกผูกอยู่กับการคิดเช่นนี้ เราจึงต้องมีการป้องกันพระเจ้าได้ประทานวิธีอื่นที่จะเสี่ยงให้กับเรา คือ ถ้าใครจะเสี่ยง ก็จงเสี่ยง “ด้วยกำลังซึ่งพระเจ้าประทาน เพื่อพระเจ้าจะได้รับพระเกียรติในทุกสิ่ง[โดย]ทางพระเยซูคริสต์” (1 เปโตร 4:11) และวิธีที่พระเจ้าทรงประทานกำลังนั้นแก่เราก็คือ โดยทางความเชื่อในพระสัญญาของพระองค์ ทุก ๆ ความสูญเสียที่เกิดขึ้นจากความเสี่ยงของเราในการให้ความสำคัญทั้งสิ้นกับพระคริสต์นั้น พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะคืนแก่เราด้วยการสามัคคีธรรมอันแสนสุขใจกับพระองค์หลายพันเท่า

บทที่เจ็ด

แปดที่ยิ่งใหญ่และ รากฐานของความเชื่อ

ก่อนหน้านี้ ผมได้พูดถึง ลูกา 21:16 ที่พระเยซูได้ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า “แม้แต่ปีศาจมารดา ญาติพี่น้องและมิตรสหายก็จะมอบตัวพวกท่านไว้ และพวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน” แต่ผมยังไม่ได้พูดถึงพระสัญญาที่ตามมาว่า “ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่าน เพราะนามของเรา แต่ผมสักเส้นหนึ่งของท่านก็จะไม่เสียไป” (ข้อ 18) นี่เป็นข้อความปฏิทรรศน์หรือข้อความย้อนแย้งที่เจ็บปวดข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ “พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน... แต่ผมสักเส้นหนึ่งของท่านก็จะไม่เสียไป” นี่หมายความว่าอะไร? เมื่อพระเยซูพยายามที่จะบอกเราว่า “จงยอมเสี่ยงด้วยความเชื่อฟัง พวกท่านบางคนจะถูกฆ่าตาย แต่ผมสักเส้นหนึ่งของท่านก็จะไม่เสียไป”?

แปดที่ยิ่งใหญ่

ผมคิดว่าบรรดาธิบายข้อพระคัมภีร์ในลูกา 21 ที่ดีที่สุด คือ โรม 8:35-39 พระธรรมโรมบทที่ 8 นี้ บางครั้งถูกเรียกว่า “แปดที่ยิ่งใหญ่” เพราะว่าความสูงแห่งความรอดของเรา และความลึกที่เป็นรากฐานของความรอดนี้ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อพระคัมภีร์

ตอนนี้ในรูปแบบที่ยิ่งใหญ่กว่าที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์ทั้งหมด ไม่มีคำอธิบายใดที่จะบรรยายถึงรากฐานความลึกของความมั่นใจแห่งความหวัง ที่ทำให้เรายอมเสี่ยงทุกอย่างเพื่อพระเยซูได้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว

แล้วใครจะให้เรารอดจากความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคี่ยวเข็ญ หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกไต่ถาม หรือการถูกคุมขังหรือ? ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกฆ่าวันยังค่ำ และถูกนับว่าเป็นแกะสำหรับเอาไปฆ่า” แต่ในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เราเป็นยิ่งกว่าผู้ชนะโดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อันที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เรารอดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

ขอให้เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์อันน่าสะพรึงกลัวและแสนอัศจรรย์นี้กับคำตรัสของพระเยซูที่ว่า “เขาจะฆ่าพวกท่านบางคน... แต่ผมสักเส้นหนึ่งของท่านก็จะไม่เสียไป” เปาโลได้ กล่าวเช่นเดียวกันนี้เหมือนกับพระเยซูว่า ความรักของพระคริสต์นั้น ไม่ได้ทำให้ความทุกข์ของเราหมดสิ้นไป แต่ตรงกันข้าม การที่เราติดสนิทกับพระคริสต์จะนำมาซึ่งความทุกข์ยากลำบาก แล้วอะไรคือคำตอบที่เปาโลได้ถามในข้อ 35 ว่า “จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคี่ยวเข็ญ หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือย

กาย หรือการถูกโศกภัย หรือการถูกคุมขังหรือ ที่จะทำให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์?”

คำตอบของท่านในข้อ 37 นั้น คือ ไม่มีเลย! แต่เราไม่ควรเข้าใจคำถามนี้ผิดไปว่า เหตุผลที่สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่สามารถแยกเราจากความรักของพระคริสต์ได้ ก็เพราะสิ่งเหล่านั้นจะไม่เกิดขึ้นกับคนที่พระเยซูทรงรัก แน่แน่นอนสิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้น จากสดุดี 44:22 ที่เปาโลได้ยกมา แสดงให้เห็นว่าสิ่งเหล่านี้ แท้จริงแล้ว จะเกิดขึ้นกับคนของพระคริสต์ “เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกขว้างขว้าง และถูกนับว่าเป็นแกะสำหรับเอาไปฆ่า” หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ความรักของพระคริสต์ที่มีต่อเรานั้น ไม่ได้ยกเว้นเราจากความทุกข์ลำบากเหล่านี้ ความเสี่ยงมีอยู่จริง ชีวิตคริสเตียนนั้น เป็นชีวิตที่เจ็บปวด แต่ไม่ใช่ว่าเป็นชีวิตที่ปราศจากความชื่นชมยินดี แต่ก็ไม่ใช่วิตที่ปราศจากความเจ็บปวดด้วยเช่นกัน

พระเจ้าทรงประทานทุกอย่างที่จำเป็นแก่เราหรือไม่?

นี่คือความหมายของคำสั้น ๆ คำว่า “ใน” ที่พบในข้อ 37 “ในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เรา[เป็นยิ่งกว่าผู้ชนะ]...” เรามีชัยเหลือล้นในความทุกข์ยากของเราไม่ใช่โดยการหลีกเลี่ยง เปาโลเห็นด้วยกับพระเยซูที่ว่า “พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน” การเชื่อฟังเป็นอะไรที่เสี่ยง และการเสี่ยงเพราะเห็นแก่พระเจ้าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ความเสี่ยงบางประการถูกกล่าวไว้ในข้อ 35 ว่า

- “ความทุกข์”—ปัญหาและการถูกข่มเหงรูปแบบต่าง ๆ ที่เปาโลกล่าวว่า เป็นสิ่งที่เราจะต้องเผชิญตามหนทางสู่สวรรค์ (กิจการ 14:22)
- “ความยากลำบาก”—เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่นำมาซึ่งความยากลำบากและสิ่งที่หักเราเหมือนไม้อ่อน (2 โครินธ์ 6:4; 12:10)
- “การเคี่ยวเข็ญ”—การถูกต่อต้าน ถูกคัดค้าน จากศัตรูของชาวประเสริฐ (มัทธิว 5:11–12)
- “อันตราย”—การข่มขู่ทุกรูปแบบ หรือภัยคุกคามต่อร่างกายจิตใจ หรือ คนในครอบครัว (2 โครินธ์ 11:26)
- “คมดาบ”—อาวุธที่ใช้ฆ่ายากอบ (กิจการ 12:2)
- “การกัณดารอาหาร และ การเปลือยกาย”—การขาดอาหารและเครื่องนุ่งห่ม

ผมจัด “การกัณดารอาหาร และ การเปลือยกาย” ไว้อันดับสุดท้าย เพราะนี่เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาใหญ่ที่สุด พระเยซูไม่ได้ตรัสไว้หรือว่า...

อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ? และร่างกายสำคัญกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ?... เหตุฉะนั้นอย่างกระวนกระวายและกล่าวว่า “จะเอาอะไรกิน?” หรือ “จะเอาอะไรดื่ม?” หรือ “จะเอาอะไรนุ่งห่ม?” ...พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงนี้ แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้ (มัทธิว 6:25, 31–33)

เราอาจถามว่า “อืม แล้วไงล่ะ?” คริสเตียนจะต้องกันดารอาหารและเปลือยกาย หรือพระเจ้าจะจัดเตรียม “สิ่งทั้งปวงนี้” เมื่อเราต้องการล่ะ? คริสเตียนจะไม่หิวโหย หรืออดอยาก หรือไม่มีอะไรนุ่งห่มไหม? ธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก หลายคนถูกปล้นและอดอยากไม่ใช่หรือ?

แล้ว ฮีบรู 11:37-38 ล่ะ? “บางคนถูกขังด้วยก้อนหิน บางคนถูกเลี้ยงเป็นสองท่อน บางคนถูกฆ่าด้วยคมดาบ บางคนก็นุ่งห่มหนังแกะหนังแพะพเนจรไป สิ้นเนื้อประดาตัว ตกระกำลำบาก และถูกทำทารุณ แผ่นดินโลกไม่คู่ควรกับคนเช่นนั้นเลย เขาพเนจรไปตามถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา ในถ้ำและในโพรงใต้ดิน” ความสูญเสียและความทุกข์ยากของผู้เชื่อเหล่านี้ ไม่ได้เกิดจากความไม่เชื่อของพวกเขา พวกเขาเป็นคนสัตย์ซื่อที่ “โลกไม่คู่ควรกับคนเช่นนั้น”

ทั้งหมดที่คุณต้องทำคือนำพระทัยของพระเจ้าและมีความสุขตลอดไป แล้วอะไรต่อล่ะ พระเยซูหมายความว่าอย่างไร “สิ่งทั้งปวงนี้—ไม่ว่าจะเป็นอาหารและเครื่องนุ่งห่มทุกอย่าง—พระองค์จะประทานให้กับคุณ เมื่อคุณแสวงหาแผ่นดินของพระเจื่อก่อนอย่างนั้นหรือ? พระองค์ทรงหมายถึงสิ่งเดียวกัน เมื่อพระองค์ตรัสว่า “พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน... แต่ผมสักเส้นหนึ่งของท่านก็จะไม่เสียไป” (ลูกา 21:16-18) พระองค์ทรงหมายความว่าท่านจะได้รับทุกสิ่งที่เป็นต่อการทำตามนำพระทัยของพระองค์ และจะปีติยินดีมีความสุขอยู่ในพระองค์ตลอดนิรันดร์

ต้องมีอาหารและเครื่องนุ่งห่มมากแค่ไหน ถึงจะเรียกว่าจำเป็น? จำเป็นสำหรับอะไร? จำเป็นเพื่อความสะดวกสบายใช่ไหม? ไม่ใช่เลย พระเยซูไม่ได้สัญญาถึงความสะดวกสบาย จำเป็นเพื่อจะได้ไม่ขายหน้าใช่ไหม? ไม่ใช่เลย พระเยซูทรงเรียกเราให้ยอมขายหน้าเพราะนามของพระองค์ด้วยความยินดี จำเป็นเพื่อมีชีวิตอยู่ใช่หรือไม่? ไม่ใช่เลย พระองค์ไม่ได้สัญญาว่าความตายจะไม่เกิดขึ้นกับเรา—ไม่ว่าจะเป็นความตายด้วยวิธีใดก็ตาม การช่มเหงและโรคร้ายเกิดขึ้นกับธรรมิกชน คริสเตียนตายขณะทำงานบนนั่งร้าน และคริสเตียนตายด้วยโรคร้ายไข้เจ็บ นั่นคือเหตุผลที่เปาโลเขียนว่า “...แต่เราเองด้วย ผู้ได้รับพระวิญญาณเป็นผลแรกตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญ คอยการที่พระเจ้าจะทรงให้มีฐานะเป็นบุตร คือที่จะทรงได้กายของเรา” (โรม 8:23)

ความหมายของพระเยซูก็คือ พระบิดาของเราในสวรรค์จะไม่ทรงให้เราต้องรับการทดสอบมากเกินไปกว่าที่เราจะทนได้ (1 โครินธ์ 10:13) ในฐานะลูกของพระเจ้า หากท่านจำเป็นต้องการพิเศษ ขนบบังคับขึ้นในขณะที่กำลังหิวโหยอยู่ในคุกใต้ดินเพื่อรักษาความเชื่อของคุณนั้น พระองค์จะประทานแก่คุณ พระเจ้าไม่ได้สัญญาจะประทานอาหารเพื่อความสะดวกสบาย หรือ เพื่อชีวิต—แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าคุณจะมีอย่างเพียงพอ เพื่อคุณจะวางใจและทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ต่อไปได้¹

1 นี่คือวิธีที่ผมสามารถเข้าใจพระสัญญาทั่วไปมากมายในพันธสัญญาเดิมที่ว่า คนชอบธรรมจะพบกับความต้องการอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น สุภาษิต 10:3 “พระยาห์เวห์จะไม่ทรงปล่อยให้คนชอบธรรมหิว แต่จะทรงปฏิเสธความอยากของคนอธรรม” ผมคิดว่าเป็น (1) ความจริงโดยทั่วไปที่พระเจ้าทรงปกครอง

ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์—แม้ต้องหิวโหย

ก่อนที่เปาโลจะสัญญาว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานทุกสิ่ง ที่จำเป็นแก่พวกท่านจากทรัพย์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” นั้น ท่านเพิ่งกล่าวไปว่า “ข้าพเจ้ารู้จักความขาดแคลน และรู้จักความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดหรือในทุกกรณี ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เคล็ดลับในการเผชิญความอึดท้องและความอดอยาก ความอุดมสมบูรณ์และ ความขัดสนแล้ว ข้าพเจ้าเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:12–13, 19) “ทุกอย่าง” ในที่นี้หมายความว่า “ฉันสามารถทนต่อความหิวโหยโดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังให้ฉัน ฉันสามารถอยู่ได้ด้วย การขาดแคลนอาหารและเสื้อผ้า โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังให้ฉัน” นั่นคือสิ่งที่พระเยซูได้ทรงสัญญาเอาไว้ พระองค์จะไม่ละทิ้ง หรือทอดทิ้งเราเลย (ฮีบรู 13:5) หากเราหิวโหย พระองค์จะทรงเป็นอาหารที่ประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา หากเราต้องอับอายเพราะ การเปลือยกาย พระองค์จะทรงเป็นเครื่องนุ่งห่มที่สมบูรณ์แบบ และชอบธรรมทั้งสิ้นของเรา หรือหากเราถูกทรมานและต้อง กรีดร้องในความเจ็บปวดจนเจียนตาย พระองค์ก็จะรักษาเราไว้ ไม่ให้หลุดปากสาปแช่งพระนามของพระองค์ และจะทรงฟื้นฟูร่างกายของเราที่ถูกบีบตีนั้น ให้กลายเป็นกายที่สง่างามนิรันดร์

โลกนี้—โดยให้คนที่ซื่อสัตย์และขยันหมั่นเพียรเจริญรุ่งเรือง และมีสิ่งจำเป็น เพียงพอ (2) ความจริงที่แน่นอนในความเข้าใจที่ว่า คนชอบธรรมจะไม่ หิวโหยเกินกว่าที่พวกเขาจะอดทนได้เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ อ่านเพิ่มเติมใน หนังสือของจอห์น ไฟเฟอร์, “‘No Evil Will Befall You.’ Really? Beware of Satan’s Use of Psalms” ใน Taste and See: Savoring the Supremacy of God in All of Life (Sisters, or: Multnomah, 2005), 46-48.

บทที่แปด

อีกด้านหนึ่งของทุก ๆ การเสี่ยง ที่เต็มไปด้วยความเชื่อ: ชัยชนะแห่งความรัก

ท้ายที่สุดแล้ว สิ่งที่ปลอบประโลมและเป็นความมั่นใจในทุก ๆ การเสี่ยงของเราเพราะเห็นแก่พระคริสต์นั้น ก็คือ ไม่มีสิ่งใดที่สามารถแยกเราออกจากความรักของพระคริสต์ได้ เปาโลถามว่า “แล้วใครจะให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคี่ยวเข็ญ หรือการกัณธารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพบัย หรือการถูกคมดาบหรือ? (โรม 8:35) คำตอบของท่านก็คือ ไม่มี! กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ไม่มีความทุกข์โศกใดที่คริสเตียนแท้ประสบ เป็นหลักฐานว่าเขาถูกแยกออกจากความรักของพระคริสต์เลย ความรักของพระคริสต์มีชัยเหนือความทุกข์โศกทั้งหลาย” โรม 8:38–39 ให้ความกระจ่างชัดในเรื่องนี้ว่า “เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้”

อีกด้านหนึ่งของทุก ๆ การเสี่ยง—แม้จะส่งผลให้เกิดความตาย—ความรักของพระเจ้าทรงมีชัยชนะเสมอ นี่คือการเชื่อที่ทำให้เรากล้าเสี่ยงเพราะเห็นแก่พระเจ้า ไม่ใช่ความต้องการที่อยากจะเป็นฮีโร่ หรือความชอบในความเสี่ยง หรือความอยากมีชื่อเสียง หรือความพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า หากแต่เป็นดังความเชื่อใ้ซื่ออย่างเด็กในชัยชนะแห่งความรักของพระเจ้า—ที่อยู่ในอีกด้านหนึ่งของทุก ๆ การเสี่ยงของเรา เพื่อเห็นแก่ความชอบธรรม พระเจ้าจะยังคงคำจูนเราไว้ เราจะพึงพอใจอย่างถาวรในพระองค์ จะไม่มีสิ่งใดเสียไปอย่างเปล่า ๆ เลย

จะมีอะไรดีไปกว่าการเป็นผู้ชนะได้?

แต่มีบางอย่างมากกว่าพระสัญญาที่จะคำจูนเราไว้ในช่วงเวลาของการเสี่ยงเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ เปาโลได้ถามว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้?” (โรม 8:31) คำตอบที่ท่านคาดหวังให้เรตอบก็คือ “ไม่มีเลย” หรือกล่าวได้อีกว่า “เมื่อพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ไม่มีใครจะขัดขวางเราได้” อาจฟังดูดี คล้าย ๆ กับการกล่าวว่า เมื่อศีรษะของคุณถูกตัดออก “แต่ผมสักเส้นหนึ่งของฉันก็จะไม่เสียไป” ประโยคที่เกินเลยเหล่านี้ ดูเหมือนจะบอกอะไรเรามากกว่าที่ได้กล่าวมาแล้วเสียอีก มากกว่าการเพียงแค่ว่า ธรรมิกชนที่กำลังจะเสียชีวิตนั้น จะไม่ถูกแยกออกจากพระคริสต์

“บางอย่างที่มากกว่า” นี้ มาจากคำว่า “เป็นยิ่งกว่าผู้ชนะ” “ในสถานการณ์ทั้งปวงนี้เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์

ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย” (โรม 8:37 TNCV) แล้วคำว่า “ยิ่งกว่าผู้พิชิต” นี้ มีความหมายว่าอย่างไร? คุณจะเป็นยิ่งกว่าผู้ชนะได้อย่างไร เมื่อคุณเสี่ยงชีวิตเพื่อเห็นแก่พระเจ้า และได้รับบาดเจ็บจากการเสี่ยงนั้น?

หากคุณเสี่ยงกระทำได้ด้วยความเชื่อฟังที่ยกย่องคุณค่าอันสูงส่งของพระเยซูคริสต์ และถูกโจมตีจากศัตรูตัวใดตัวหนึ่งที่กล่าวในข้อ 35 ที่อาจเป็นการกัณธอาหารหรือคมดาบนั้น จะต้องเกิดอะไรขึ้นเพื่อคุณจะถูกเรียกว่าเป็น “ผู้ชนะ”? คำตอบ คือ คุณจะต้องไม่ถูกแยกออกจากความรักของพระคริสต์ จุดประสงค์ของผู้โจมตีนั้น คือ เพื่อจะทำลายคุณและตัดคุณให้ขาดจากพระคริสต์ และท้ายที่สุดนำคุณไปสู่ความพินาศที่ปราศจากพระเจ้า คุณจะเป็นผู้มีชัยชนะ หากคุณเอาชนะเป้าประสงค์นี้ และคงมั่นอยู่ในความรักของพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงสัญญาแล้วว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น โดยการเชื่อวางใจในสิ่งนี้ เราจึงเสี่ยง

แต่ถ้าหากคุณจะถูกเรียกว่าเป็นยิ่งกว่าผู้ชนะ มันจะต้องมีอะไรเกิดขึ้นในการต่อสู้กับการกัณธอาหารหรือคมดาบนี้? คำตอบหนึ่งที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ก็คือ ผู้ชนะมีชัยเหนือศัตรูของเขา แต่ผู้ที่เป็นยิ่งกว่าผู้ชนะปกครองเหนือศัตรูของเขา ผู้ชนะทำให้เป้าหมายศัตรูของเขาเป็นโมฆะไป แต่ผู้ที่เป็นยิ่งกว่าผู้ชนะทำให้ศัตรูของเขาทำตามเป้าหมายของตัวเอง ผู้ชนะกำจัดศัตรูของเขา แต่ผู้ที่เป็นยิ่งกว่าผู้ชนะทำให้ศัตรูกลายเป็นทาสของเขา

ในทางปฏิบัติ เรื่องนี้มีความหมายว่าอย่างไร? ขอให้ใช้คำพูดของเปาโลใน 2 โครินธ์ 4:17 “เพราะว่าความยากลำบากชั่วคราว

และเล็กน้อยของเรา จะทำให้ [นำมาซึ่ง, ส่งผลให้] เรามีสักดิ์ศรี
 นิรันดร์มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบ” ในที่นี้เราอาจกล่าวได้ว่า
 “ความยากลำบาก” คือ ศัตรูตัวหนึ่งที่โจมตีเรา เกิดอะไรขึ้นกับ
 เปาโลขณะที่ท่านเผชิญหน้ากับศัตรูตัวนี้? แน่นอน ศัตรูตัวนี้
 ไม่สามารถตัดท่านออกจากความรักของพระคริสต์ได้ แต่ยิ่งไป
 กว่านั้น หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ ศัตรูตัวนี้กลับถูกท่านจับเป็นเชลย
 มันถูกจับเป็นทาสและรับใช้ความปิตินดีที่ไม่มีสิ้นสุดของเปาโล
 “ความยากลำบาก” ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นศัตรูนั้น ขณะนี้ได้กลายเป็น
 เป็นทาสทำงานให้กับท่าน เป็นการเตรียม “ศักดิ์ศรีนิรันดร์
 มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบ” ให้แก่ท่าน ศัตรูกลายเป็นทาสของท่าน
 ท่านไม่เพียงชนะศัตรูของท่านเท่านั้น แต่ท่านเป็นยิ่งกว่าผู้ชนะ
 ศัตรูของท่าน

ความยากลำบาก ยกดาบของมันขึ้น เพื่อจะตัดศีรษะแห่ง
 ความเชื่อของเปาโล แต่ตรงกันข้าม มือแห่งความเชื่อกลับจับแขน
 แห่งความยากลำบาก และบังคับให้มันตัดส่วนที่เป็นฝ่ายโลกของ
 เปาโลออกไป ความยากลำบากถูกทำให้เป็นทาสรับใช้ของความดี
 ความถ่อมใจ และความรัก ซาตานหมายจะให้เกิดความชั่วร้าย
 แต่พระเจ้าทรงหมายที่จะให้เกิดการดี ศัตรูได้กลายมาเป็นทาส
 ของเปาโล และทำงานให้กับท่าน นำมาซึ่งเกียรติมากมาย
 มากกว่าที่ท่านเคยได้รับมาโดยไม่ต้องต่อสู้เลย ด้วยวิธีนี้ เปาโล
 —และทุกคนที่ติดตามพระคริสต์—จึงเป็นยิ่งกว่าผู้ชนะ

ถนนเส้นเดียวที่นำไปสู่ความปิติยินดีถาวร

นี่คือพระสัญญาที่ประทานสิทธิอำนาจให้เราที่จะเสี่ยงเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ไม่ใช่แรงกระตุ้นจูงใจของความอยากจะเป็นฮีโร่หรือความชอบในความเสี่ยง หรือความอยากมีชื่อเสียง หรือความพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า แต่เป็นเพียงการไว้วางใจในพระคริสต์—ว่าในพระองค์ พระเจ้าจะทรงทำทุกสิ่งที่จำเป็น เพื่อเราจะปิติยินดีในการให้ความสำคัญทั้งสิ้นกับพระคริสต์ตลอดไป ไม่ว่าจะเป็นการดีทุกอย่างที่จะเป็นพรแก่เรา หรือการไม่ดีที่จะเข้ามาจู่โจมต่อต้านเรา ในที่สุดแล้ว ก็จะเป็นการช่วยให้เรารอดแต่เพียงไม่กี่ทางเช่น ยกย่องสรรเสริญพระคริสต์ และถวายพระสิริแด่พระเจ้าผู้สร้างของเรา ความเชื่อในพระสัญญาเหล่านี้ปลดปล่อยเราให้มีอิสรภาพเพื่อที่จะเสี่ยง และเพื่อค้นหาประสบการณ์ของตนเองว่า การยอมเสี่ยงชีวิตดีกว่าการเสียมันไปอย่างเปล่า ๆ

เพราะฉะนั้น การเสี่ยงเพื่อเห็นแก่พระคริสต์จึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เป็นการถูกต้อง ที่จะสู้รบกับศัตรูและกล่าวว่า “ขอ[พระเจ้า]ทรงทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ที่จะรับใช้คนของพระเจ้าและกล่าวว่า “ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ!” เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ที่จะยืนอยู่ต่อหน้าเตาไฟแห่งความทุกข์ยากและปฏิเสธที่จะกราบไหว้พระของโลกลี้ภัย เมื่อถึงปลายถนนเส้นอื่นทุกสาย—ของความปลอดภัยและความมีอิสระที่จะเสี่ยง—เราจะยกมือขึ้นมาปิดหน้า แล้วพูดว่า “ฉันได้เสียเวลาชีวิตไปอย่างเปล่า ๆ” แต่เมื่อถึงปลายถนนแห่งความเสี่ยง โดยการพึ่งพาพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงซื่อสัตย์ด้วยโลหิต ก็จะมีแต่ความปิติยินดีและเปรมปรีดิ์มากมายตลอดไป

เกศบรรณสาร

พันธกิจ

เกศบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหิกษพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาชื่นใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ได้ที่:

www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan

[@gracebannasan](https://line.me/tv/@gracebannasan)

instagram/gracebannasan

ทางเลือกอยู่ตรงหน้าของคุณ:

จะเสียเวลาชีวิต หรือ จะใช้ชีวิตด้วยการเสี่ยง

จะยืนอยู่ข้างสนามหรือจะลงไปเล่น ชีวิตไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับพระเยซู อย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ได้สัญญาว่ามันจะง่ายสำหรับผู้ติดตามพระองค์เช่นกัน ดังนั้น เราจึงไม่ควรประหลาดใจหากถูกต่อต้านและถูกข่มเหง

แต่เราหลายคนต่างใช้ชีวิตด้วยความสบายใจ เราแสวงหาความสะดวกสบาย ใช้ชีวิตเพื่อความบันเทิงและแสวงหาสิ่งอื่น

เราต่างถูกล่อลวงด้วยภาพของความปลอดภัย และความเป็นไปได้ของคริสต์ศาสนาที่สบายอกสบายใจคิดว่า ไม่มีมรณกรรมเมื่อที่สูญปลายนั้นมาถึง แต่แท้จริงแล้ว ชีวิตแบบนั้นเป็นแบบไหนกัน? มันคือชีวิตที่ห่างไกลจากความเสี่ยงและความอุดมสมบูรณ์ ห่างไกลจากความมั่งคั่งและความบริบูรณ์ที่แท้จริง และแน่นอนว่ามันไม่ใช่ความสูงและความลึกของชีวิตที่พระเยซูทรงเรียกเราให้ทำ

จงค้นหารากฐานของความกล้าในหน้ากระตาดเหล่านี้ จงเชื่อฟังพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงอยู่กับคุณในที่ที่คุณไม่เคยไป และปล่อยให้หนังสือ **เสี่ยง** เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ช่วยคุณให้มองเห็นความยินดีของความเชื่อที่เต็มเปี่ยม และจริงใจกับการรับรางวัลชีวิตโดยฟังพาพระเยซูที่ไม่ได้ทอดทิ้งคุณ

“ผมอธิษฐานขอพระเจ้าทรงใช้หนังสือเล่มนี้ในการสร้างกองทัพศิษยาภิบาล มิชชันนารี ผู้นำคริสตจักรและสมาชิกคริสตจักร คนที่ปราศจากความกลัวเมื่อเผชิญกับความเสี่ยง”

เดวิด แพลกกี นิวยอร์กไทมส์ best-selling author of *Radical* and *Radical Together*

“หนังสือเล่มนี้เป็นระเบิดอันร้ายแรงอย่างแท้จริง ผมขอวิงวอนคุณด้วยสุดหัวใจของคุณ ที่คุณจะซื้อหนังสือเล่มนี้ไปอ่าน และด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า จงใช้ชีวิตตามนั้น”

โรเบอर्ट คาร์สเวลล์ กรรมการผู้จัดการของ 10ofThose

จอกัน ไบวอร์ (DTheo, มหาวิทยาลัยแห่งมิวนิค) เป็นอาจารย์และผู้ก่อตั้ง Desiring God และอธิการบดีของ Bethlehem College and Seminary ท่านรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลด้านการเทศนาและนิมิต ณ คริสตจักรเบธเลเฮมแบปติสต์ ในเมืองมินนีแอโพลิส มาแล้วกว่า 30 ปี และท่านยังเป็นนักเขียนหนังสือมากกว่า 50 เล่ม รวมถึง *Desiring God*, *Don't Waste Your Life*, and *Bloodlines: Race, Cross, and the Christian*.

